

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΥΓΟΥΣ. 1837.]

[ΑΡΙΘ. 8.]

Ο ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Η BIENNE, ἢ Βιέλα, (Bienne, ἢ Biel), ὅπου κατοικεῖ ὁ ἰατρός, τοῦ ὁποίου τὰς μεγάλας ἀρετὰς σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἄρθρον τοῦτο, εἶναι πόμη τῆς Ἑλβετίας, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βέρνης, περιέχουσα ὡς 3000 κατοίκους.

ἩΛΘΑ εἰς τὴν κωμόπολιν ταύτην, — ἔγραφε πρὸ μικροῦ ἐκ Βιέλας Ἀγγλαμερικανὸς ἐπίσημος, — διὰ νὰ συμβουλευθῶ ἰατρὸν μεγάλης ὑπολήψεως, τὸν Πυγγέτιον (Pugnet). Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνδρὸς τοῦτῃ εἶναι εἰς τὸ ἄκρον περισπούδαστος, καὶ παρουσιάζει τέλειον ὑπογραμμὸν εἰς ὅλους τοὺς τὴν Ἱπποκρατικὴν τέχνην ἐπαγγελλομένους. Τὴν ἰατρικὴν πρῶτον ἤρχισε νὰ ἐνεργῇ κατὰ τὸ θορυβώδες τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως διάστημα. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἀνέβαινεν ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ φιλανθρωπία του, ὥστε οἱ ὁμοτέχνοι αὐτοῦ παρεπονοῦντο ὅτι τοὺς ἐχάλα τὴν τέχνην. Ἐξήτει τοὺς κακοπαθοῦντας ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ τὸν καλέσωσιν· ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀσθενεῖς δι' ἀπλὴν εὐχαρίστησιν, χωρὶς ν' ἀποβλέπῃ εἰς κέρδος· ἄλλην ἀνταμοιβὴν δὲν ἐπεθύμει παρά τὴν ἀγαλλίασιν καὶ συναίσθησιν τοῦ ἀγαθοποιεῖν. Τοιοῦτο πνεῦμα, εἰς καιρὸν ὅτε διαταράσσετο ἡ κοινωνία σφοδρῶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων καὶ κυμάτων τῆς ἰδιοτελείας, κατέστησε τὸν νέον ἰατρὸν ὄχι μόνον ἀπορίας ἀλλὰ καὶ χλευασμοῦ ἀντικείμενον. Τίποτε ὅμως δὲν ἐξέτρεπεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν δρόμον του. Φίλος ἔνθετος τῆς ἐλευθερίας, δὲν ἠπατάτο ἀπὸ κἀνὲν τῶν φασμάτων, ὅσα ἐλάμβαναν τὸνομά της, καὶ ἐβδελύσσετο τὴν ὑπὸ δημοκρατικὸν πρόσχημα δεσποτείαν ὄχι ὀλιγώτερον τῆς ἐπιστηριζομένης εἰς τὸ θεῖον δικαίωμα τῶν βασιλέων. Ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του, διότι κατεθλίβετο ὑπὸ δυσνομίας· δὲν ἐλησμόνησε τὰ πρὸς τοὺς συμπατριώτας χρεὴ του, ὅτε ἡ θεοβλάβεια ἢ τυραννία ἐνησχόλει αὐτοὺς εἰς ἀδίκους καὶ ὀλεθρίους πολέμους· ἠκολούθει τὴν πρόοδον τῶν στρατῶν αὐτῆς, διὰ νὰ μαλακύνῃ, κατὰ δύναμιν, τὰ φρικώδη τῶν μαχῶν ἀποτελέσματα, καὶ νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς ἀθλιότητας, ὅσας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ.

Τοιαῦτα γενναῖα αἰσθήματα τρέφων ὁ νέος ἰατρός, Πυγγέτιος, ἐσυνώδευσε τὸ Γαλλικὸν

στράτευμα εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν, καὶ ἀφιερῶθη μὲ ἀκάματον, ἀοκνον πιστότητα εἰς ἀνακούφισιν τῶν πολυποικίλων κακοπαθειῶν, τῶν ὑπὸ κλίματος καὶ πολέμου προσενημένων· εἰς δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τούτων ἐκτυπήθη τρις ὑπὸ τῆς κολλητικῆς ὀφθαλμίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἔχεν αὐτὸν τὴν σήμερον σχεδὸν φυλακισμένον εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἠκολούθησε τὸν στρατὸν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἀνεδέχθη τὴν ἐπιμέλειαν τῶν πολυαριθμῶν, ὅσοι ἔπεσαν ἐκεῖ ἐλεεινὰ θύματα τῆς πανώλους. Ἐνα καιρὸν, εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ τριακοσίους πάσχοντας ἀπὸ τὴν νόσον ταύτην, συσσωρευμένους εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Καρυηλίου Ὄρους μοναστήριον, τὸ ὁποῖον μετεβλήθη εἰς λοιμοκομεῖον, μὲ οὐδεμίαν ἄλλην βελτίωσιν, παρά τὴν στοῦσιν ὀλίγων ὑπαρῶν ἀχύρων ἐπὶ τῆς πετρίνου πατωσίας τῶν κελίων καὶ περασμάτων του. Χωρὶς ἄλλην τινὰ κλίνην δι' αὐτὸν, εἰς τὸ μέσον τῆς λοιμικῆς ταύτης ἀτμοσφαιρας, ἀβοήθητος, καὶ μακρὰν παντὸς πόρον, ἀφιερῶτετο ὁ Πυγγέτιος ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τοὺς ἀρρώστους αὐτοῦ, χορηγῶν ὅλην τὴν ἀνακούφισιν, ὅσην τὰ εἰς χεῖρας του μένοντα ἀτελῆ μέσα τὸν ἐσυγχώρουν. Ὅτε ὁ κακώτατος οὗτος στρατὸς ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἔλαβεν αὐτὸς τὴν πλέον ἐπικίνδυνον θέσιν, μετὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων εἰς τὰ ὀπισθεν. Ἡ ἀδιάλειπτος δ' αὐτοῦ φροντίς, ἀκόμη καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰλκυσεν τὸν θάυμασμον τοῦ Βοναπάρτου, καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ τὸνομα τοῦ νέου ἀπὸ ἑνα τῶν πλησίον του ὑπασπιστῶν. Ἀλλὰ τὸ σφύρισμα παλλῶν τινῶν ἐκ γειτονεούσης ἀψιμαχίας ἐμπόδισεν αὐτὸν ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν, καὶ προσώφρας τοῦ ἐξήλειπεν ἀπὸ τὴν μνήμην τὸ συμβεβηκός, — τὸ ὁποῖον ὅμως ἀνεκαλέσθη μετὰ ταῦτα.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Αἰγύπτου ὁ μεγαλουργὸς οὗτος ἀνὴρ, ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ λαμπροτέραν τὴν ἐκστρατείαν, καθιστάνων αὐτὴν ἀφέλιμον καὶ εἰς τὰ τῆς μαθήσεως. Ἐσύστησεν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἑταιρίαν εἰς τὸ Κάϊρον, καὶ ἀπεκδυόμενος τὴν στρατηγικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐπροέδρευεν εἰς τὰς συνελεύσεις, καὶ ἀνεμῖγνέτο

εις τας συζητήσεις αυτής. Εις μίαν των συνεδριάσεων, απεφάσισεν η εταιρία να ετοιμάσῃ αναφοράν περί της φύσεως του λοιμοῦ, ἡ διώρισεν πρὸς τοῦτο επιτροπήν, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχιχειρουργὸς τοῦ στρατοῦ ἐκλέχθη μέλος. Ὁ ἰατρὸς οὗτος, ἐπειδὴ συνενώθη μετὰ τινὰς ἀντιγνώμοναυτοῦ, δὲν ἠθέλη νὰ συνενεργήσῃ. Ὁ δὲ Βοναπαρτής, ὡς πρόεδρος, ἤλεγξεν αὐτὸν, ἡ διελέχθη μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χρέους, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸ στράτευμα, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα τῆς, ἡ τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ συνεισφέρῃ πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἀναφορὰν, — ἀλλὰ ματαιῶς. Βαρυνθεὶς, τέλος, ἡ παροργισθεὶς ἀπὸ τὸ πείσμα τῆ χειρουργοῦ ὁ ἀνυπόμονος στρατηγὸς, ἐξεθύμανε διὰ γενικοῦ ὀνειδισμοῦ τῆς κενοδοξίας τῶν ἰατρῶν, ἡ ὁποία τοὺς ἔκαμνε νὰ ἐκτιμῶσι πολὺ ὀλιγώτερον τὰ συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος παρὰ τὰς ἰδίας των θεωρίας. Ἡγνάγκησεν ὁ Πυγνέτιος εἰς τὸν ἀδικον τοῦτον ὀνειδισμὸν ὀλοκλήρου σώματος ἀνθρώπων διὰ τὸ σφάλμα ἐνὸς τῶν μελῶν αὐτοῦ· καὶ μολον-ὄτι ὁ νεώτερος τοῦ ἰατροσυνεδρίου, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον γραμματίον πρὸς τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ στρατιωτικὴ δόξα ἦτον ἔως καὶ τότε ἀπαραμίλλητος.—

ΣΤΡΑΤΗΓΕ!—Εἶσαι δορικτήτωρ! ἤγουν, ἄνθρωπος, θυσιάζων τὸ πᾶν εἰς τὰ ἰδιά τῆς συμφέροντα, τὰ ὁποῖα καλύπτει μετὰ τὸ ὄνομα τῆς δόξης. Ἐπίμεινε δορικτήτωρ! τρέχε τὸν ἐξολοθρευτικὸν δρόμον σου! ἀλλὰ σέβου τοὺς ἄνδρας, οἵτινες χωρὶς κάμειαν φιλοδοξίαν, παρὰ μόνον διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, φθείρουν τὴν ζωὴν αὐτῶν θεραπεύοντες τὰ δεινὰ, ὅσα σὺ ἡ οἱ ὅμοιοί σου προσεγενεῖτε.

ΠΥΓΝΕΤΙΟΣ.

Ααβὼν ὁ Βοναπαρτής τὸν τολμηρὸν τοῦτον ἔλεγχον, ἔστρεψε πρὸς ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν, καὶ δεικνύων τὸνομα, ἠρώτησε, ‘ Ποῖος μωρὸς εἶναι οὗτος ὁ ἐξοχώτατος; ’ ‘ Αὐτὸς ἐκεῖνος, ’ ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς, ‘ τὸν ὁποῖον ἐθαύμασες διὰ τὴν τῶν ἀσθενῶν ἐπιμέλειαν, εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ στρατοῦ τῆς Συρίας. ’ Ὁ Πυγνέτιος ἐπροσκαλέσθη νὰ γευματίσῃ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἐπαύριον, ἡ εἰς τὸ διάστημα τοῦ γεύματος τὸν ἐπίλησεν ὁ Βοναπαρτής μετὰ τὸν ἀπότομον ἐκείνον τρόπον, τὸν ὁποῖον πολλάκις ἐμεταχειρίζετο. ‘ Νέε! εἶσαι ἀπὸ τὸ νότιον μέρος τῆς Γαλλίας· δὲν εἶσαι; θερμὴ κεφαλὴ, ἀλλ’ ἀγαθὴ καρδιά. Ἡπάταξέ με ὅτι ἀγαπᾷς· εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. — Αἱ φράσεις αὗται, εἰς τὸ στόμα τοιοῦτου ἀνδρὸς, καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὑπέσχογοντο πᾶσαν τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο ἀνταμοιβῆν. Ἀφοῦ κατεστάθη ὁ Βοναπαρτής ὑπὸ τῶν, καὶ

ὁ στρατὸς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἐλησμονήθη ἡ ὑπόσχεσις αὕτη. Ὁ Πυγνέτιος ἐζητήσῃ, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν δουλεύσεων του, νὰ σταλθῇ εἰς τὰς Ἀντικὰς Ἰνδίας, διὰ νὰ ἐρευνησῇ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κίτρινον πυρετοῦ, ὡς εἶχεν ἐρευνήσει τὸν τῆς πανόλους. Μόλις ἀποφυγὼν θάνατον ἐκ τῆς νόσου ταύτης, ὑπέστρεψε κ’ ἐδημοσίευσεν σύγγραμμά τι πολῦτιμον, περιλαμβάνον τὰς ἐκβάσεις τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ. Ἐρωτηθεὶς δὲ πάλιν ὁποῖαν ἀνταμοιβὴν ἠθέλην, ἐζητήσῃ ἀπλῶς νὰ διορισθῇ εἰς δημοσίαι τινὸς νοσοκομείου ἐπίσκεψιν. Τῆς νέας ταύτης θέσεως ἐξηκολούθει νὰ ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα, ἔωσπου τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας καὶ ἡ παρακμάζουσα ὑγεία τῆς συζύγου του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ σινοθῇ, με σύνταξιν ἐτήσιον, εἰς τὴν Βιέλαν, ὅπου ἤλπιζε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς ὑγείαν ὁ ἀήρ τῆς πατρίδος τῆς. Αἱ προξενηθεῖσαι ἐκ τῆς προτέρας του ζωῆς ἀσθένειαι ἐμποδίζουσιν μὲν αὐτὸν νὰ ἐξερχεται εἰς ἐπισκέψεις· ἀλλὰ δέχεται εἰσέτι τὸ πλῆθος τῶν πασχόντων, ὅσοι προστρέχουσιν εἰς αὐτὸν πανταχόθεν, εἴτε πλουσίους εἴτε πτωχοὺς, διατάσσει τὰ πρὸς ἀναλαβὴν ἀπαιτούμενα, ἡ κρατεῖ μετὰ αὐτοὺς ἀνταπόκρισιν, ἐνόσῃ ἡ χρεία τὸ καλεῖ, χωρὶς ἀνταμοιβὴν ὁποιανδήποτε.

Διὰ τοὺς ἔξω τῆς Συρίας διατρίβοντας ἀναγνώστας τῆς Ἀποθήκης ἐμπορεῖ νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι εὐρίσκειται τὴν σήμερον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἄλλος Πυγνέτιος, ὁ Γάλλος ἰατρὸς κύριος Βουλάρδος, ὅστις μετὰ ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν εἰσῆλθε πρὸ καιροῦ εἰς τὸ λοιμοκομεῖον τῆς Γραικικῆς κοινότητος, ἡ μετὰ φιλάνθρωπον ζῆλον καὶ ἀοκνον ἐπιμέλειαν ἀφωσιώθη σωματικῶς καὶ νοητικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀσθενῶν, ἡ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευναν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ὀλεθρίας νόσου.

ΤΟ ΠΑΝΔΕΙΝΟΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ.

ΜΙΑΝ τῶν ἡμερῶν, — γράφει περιηγητῆς Γάλλος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, — ὠδοιπόρουν εἰς τὴν Καλαβρίαν. Ὁ τόπος αὐτὸς γέμει ἀπὸ κακοῦ ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἀγαπᾷν, πιστεύω, κανένα, πρὸ πάντων ὅμως ἐχθρεύονται τοὺς Γάλλους. Νὰ σὲ εἶπω διατί, ἠθέλα χρειασθῆν παραπολλὴν μελάνην ἡ χαρτίον· ἀρκεῖ νὰ ἐξεύρης ὅτι μᾶς μισοῦν μέχρι θανάτου, καὶ ὅτι ὁποῖος πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας των δὲν καλοπερνᾷ ὁ κακότυχος. Ἡ μὲν μου συντροφία ἦτον εὐμορφὸς τις νέος· λέγω δὲ τοῦτο, ὅχι διὰ νὰ ἐκλύσω τὴν προσοχήν σου, ἀλλὰ διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ δρόμοι εἰς τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι κρημνοί, καὶ οἱ ἵπποι μᾶς ἐπρόβαιναν δυσκολώτατα. Προηγού-

μενος ὁ συνοδοιπόρος μου, ἐπῆρεν ὄδον τινά, ἡ ὁποία τὸν ἐφάνη εὐκολωτέρα ἡ συντομωτέρα τοῦ τακτικοῦ μονοπατίου, καὶ οὕτω ἐξάσαμεν τὸν δρόμον. Τὸ σφάλμα ἦτον ἰδικόν μου, διότι δὲν ἐπρεπε βέβαια νὰ ἐμπιστευθῶ εἰσοσαετῇ κεφαλῇ. Ἐζητήσαμεν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους, ἐνῷ ἐφεγγεν εἰσέτι· ἀλλ’ ὅσον ἐγυρεύαμεν τὸ μονοπάτιον, τόσον ἐμακρυνόμεθα ἀπ’ αὐτό. Τέλος, ἀφοῦ ἤδη ἐνύκτωσεν, ἐπλησιάσαμεν εἰς μέλαιναν τινὰ οἰκίαν. Ἐμβήκαμεν, ἡ ὄχι ἀνυπόπτως. Ἀλλὰ τί ἠμποροῦσαμεν νὰ κάμωμεν; Αὐτοῦ εὐρήκαμεν εἰς τὴν τράπεζαν μίαν ὀλοκλήρον ἀνθρακῶν οἰκογένειαν. Μετὰ τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν μᾶς ἐπροσκάλεσαν νὰ συνδειπνήσωμεν. Τὸ παλληκάριον μου δὲν ἤργησε νὰ καθίσῃ. Εἰς ἐν ἡ δύο λεπτά ἐτρώγαμεν καὶ ἐπίναμεν μετὰ τὰ σωστά μας, τοῦλάχιστον ἐκεῖνος· ὅσον τὸ κατ’ ἐμὲ, δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ ῥίψω δύο τρία βλέμματα ὀλόγυρα, εἰς τὸν οἶκον ἡ εἰς τὰς κατοίκους αὐτοῦ. Οἱ ξενοδοχοὶ μας, τρώντι, ἐφαίνοντο ἀνθρακῆς· ἀλλ’ ὁ οἶκος! ὅμοιάζεν ὀλοκλήρην. Δὲν ἐβλέπε τις παρὰ τουφέκια, πιστόλια, σπαθία, μαχαίρας. Τίποτε δὲν με ἤρρεσκε· καὶ παρετήρησα ὅτι δὲν μ’ ἐθεώρουν μετὰ καλὸν ὄμμα. Ὁ σύντροφός μου, ἐξεναντίας, ἔγινεν εὐθύς οἰκιακός. Ἐγέλα, ἐχωράτετε μαζῇ των· καὶ με ἀφροσύνην, τὴν ὁποῖαν ἐπρεπε ἐγὼ νὰ ἐμποδίσω, εἶπε διαμίας πόθεν ἠρχόμεθα, ποῦ ὑπηρετοῦμεν, καὶ ὅτι ἡμεῖς Γάλλοι. Στοχάσασθε τὴν θέσιν μας, ἀναμέσον τῶν θανασίμων ἐχθρῶν μας, μόνον, ἐν καιρῷ νυκτός, μακρὰν ἀπὸ πᾶσαν βοήθειαν ἀνθρωπίνην! Διὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ συντείνῃ πρὸς ἀφανισμόν μας, ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ τὸν πλουσίον, ὑποσχόμενος νὰ τοὺς ἀνταμειψῇ καλὰ διὰ τὴν φιλοξενίαν των· καὶ ἔπειτα ἤρρισε νὰ μωρολογῇ περὶ τοῦ κιβωτίου του, παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνθέριμος νὰ τὸ κυττάζωσι καλὰ, καὶ νὰ τοῦ τὸ βάλωσι προσκεφάλαιον. ‘ Α, νεότης, νεότης, πόσον εἶσαι ἀξιολύπητος! ’ Ἐξαδέλφη, ποῖον θησαυρὸν νομίζεις ὅτι περιεῖχε τὸ κιβώτιον, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἀνησυχεῖ ὁ ελαφρόστοιχος νέος; ἀδάμαντας ἴσως ἡ μαργαρίτας; ‘ Ὁχι, ὄχι, οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὰς ἐπιστολάς τῆς ἐρωμένης του! ’

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφῆθημεν μόνον. Οἱ ξενοδοχοὶ μᾶς ἐκοιμήθησαν κάτω· ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου εἶχαμεν φάγειν. Ἐπί τινος σανατώματος, τρεῖς ἡ τέσσαρας πῆγεις ὑψωμένοι, ὅπου ἐπρεπε νὰ ἀναβῶμεν διὰ κλίματος, ἦτον ὁ κράββατος, ὅστις μᾶς ἐπερίμενε, — φωλεᾷ, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχαμεν νὰ ἐμβῶμεν, πηδῶντες ὑπεράνω πύλων γεμάτων ἀπὸ ζωοτροφίας δι’ ὅλον τὸν χρόνον. Ὁ συνοδοιπόρος μου ἀνέβη ἀμερίμνω

εἰς τὴν κλίτην, καὶ μετ’ ὀλίγον ἔπεσεν εἰς ὑπνον βαθύν, ἔχων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πολυρέφωτο κιβωτίου. Ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ διανυκτερεύσω ἐξυπνος· ὅθεν ἀναψα μίαν καλὴν φωτίαν, καὶ ἐκάθισα. Εἶχα δὲ περάσειν ἀτάραχα σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ περὶ τὰ χαράγματα ἤμην πλέον παρηγορημένος· ἀλλὰ τότε ἤκουσα τὸν ξενοδόχον ἡ τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ λογοφέρωσι μεταξὺ των· ἔβαλα λοιπὸν τὸ αὐτίον μου εἰς τὴν κεντροδόχην, ἡ τις εἶχε συγκοινωνίαν μετὰ τὸν ὑποκάτω θάλαμον, ἡ διέκρινε ἐντελῶς τὰ λόγια τοῦ ἀνδρὸς ταῦτα.— ‘ Αἱ, τί λέγεις, νὰ τοὺς σφάξωμεν ἡ τοὺς δύο; ’ Εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ ἀπεκρίθη, ‘ Ναι! ’ — καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουσα.

Πῶς νὰ σὲ διηγηθῶ τὰ ἐπίλοιπα; Μόλις ἠμπόρεν νὰ ἀναπνεύσω· ὅλον μου τὸ σῶμα ἦτο ψυχρὸν ὡς μαρμαρον· ἂν μ’ ἐβλεπες, δὲν ἠμπόρες νὰ εἴπῃς ἂν ἤμην ζωντανὸς ἡ ἀποθαμμένος. Φοίττω εἰσέτι, διαλογιζόμενος τὴν ὥραν ἐκείνην! Ἡμεῖς οἱ δύο ἡμεῖς σχεδὸν χωρὶς ὄπλα· ἐναντίον μας ἦσαν δώδεκα ἡ δεκαπέντε καλὰ ὀπλισμένοι. Καὶ ἔπειτα, ὁ συνοδοιπόρος μου σκοτωμένος ἀπὸ τὸν ὑπνον καὶ τὸν κόπον! Νὰ τὸν φωνάξω, νὰ κάμω θόρυβον, δὲν ἐτολμοῦσα· νὰ φύγω μόνος ἦτον ἀδύνατον. Τὸ παράθυρον δὲν ἦτο πολλὰ ὑψηλόν· ἀλλ’ ὑποκάτω αὐτοῦ ἦσαν δύο μεγάλοι σκύλοι, ὀλοκλήρην στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρισκόμην. Μετὰ ἐν τεταρτημόριον τῆς ὥρας, τὸ ὁποῖον μ’ ἐφάνη ἕνας αἰὼν, ἤκουσα κάποιον νὰ ἀναβαίνειν ὑπῆγα εἰς τὴν θύραν, ἡ, κυττάζας διὰ τῆς χαρακίδος, ἶδα τὸν γηραλέον κρατοῦντα λύχνον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, εἰς δὲ τὴν ἄλλην μεγάλην τινὰ μάχαιραν. Ἀνέβη, ἡ ἡ γυνὴ ἐξοπίσω τῆ· ἐγὼ ἤμην ὄπισθεν τῆς θύρας. Τὴν ἠνοιξεν· ἀλλὰ, πρὶν ἐμβῆ, ἀπέθηκε κάτω τὸν λύχνον, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν ἐκείνη· εἰσῆλθεν ἐξυπόλυτος, καὶ ἡ γυνὴ, στεκομένη ἀπ’ ὀπίσω του, καὶ κρύπτουσα μέρος τοῦ φωτός μετὰ τῆς δακτύλης τῆς, τὸν εἶπε μετὰ σιγανὴν φωνήν, ‘ Ελα φρά, ὑπάγαγε ελα φρά. ’ Φθάσας εἰς τὴν κλίμακα, ἀνέβη, κρατῶν τὴν μάχαιραν μετὰ τῶν ὀδόντων· ὑπῆγε δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κραββάτου, ὅπου ἐκοίτετο ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος νέος, μετὰ τὸν λάρυγγα ἐξασκέπαστον· μετὰ τὴν μίαν χεῖρα ἐπίασε τὴν μάχαιράν τῆ, καὶ μετὰ τὴν ἄλλην— Α, ἐξαδέλφη μου— ἤρρασε τὸ χοιρομήριον, τὸ κρεμάμενον ἀπὸ τὴν στέγην, ἐκοψε μερικόν, ἡ ἀνεχώρησεν. Ἡ θύρα κλείεται πάλιν, τὸ φῶς χάνεται, ἐγὼ δὲ ἀφίνομαι μόνος εἰς τὰς σκέψεις μου.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἤλθαν ὅλοι μετὰ πολλὴν θόρυβον νὰ μᾶς ἐξυπνίσωσιν, ὡς εἶχαμεν τοὺς

παρακαλέσειν. Μᾶς ἔφεραν ἱκανά φαγητά, — μᾶς ἔστρωσαν μίαν ὠραίαν τράπεζαν, — ἐξαιρέτον πρόγευμα, σὲ βεβαίονω. Δύο πετεινοί, παχεῖς ὡσάν καπώνια, ἐσυγκρότην μέρος αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ξενοδόχος εἶπε νὰ φάγωμεν τὸν ἕνα, τὸν δὲ ἄλλον νὰ ἐπάρωμεν μαζὶ μᾶς. Ὅτε ἶδα τοὺς πετεινοὺς, ἐκατάλαβα διὰ μᾶς τὸ νόημα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου λόγου, — 'Νὰ τοὺς σφάξωμεν καὶ τοὺς δύο;'

ΛΙΜΝΗ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΥ ΤΑΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑΝ.

Ἡ ΦΥΣΙΚΗ αὕτη περιέργεια συνίσταται ἀπὸ παράδοξα τινὰ λιμνία, τὰ ὀκνηρὰ τῶν ὁποίων ὕδατα διὰ βραδέος ἔ τακτικῶς τροπῆς κατανοῦν στάσιμα, πηγνύονται, καὶ ἀπολιθώνονται καὶ παράγουν τὴν ὠραίαν ἐκείνην πέτραν, κοινῶς καλεσμένην Ταβρίδος μάρμαρον, ἣτις εἶναι τόσον ἀξιοπαρατήρητος εἰς τὰ πλεότερα τῶν κοιμητηρίων τῆς Περσίας, καὶ ἣτις συγκροτεῖ καλλώπισμα κορυφαῖον εἰς ὅλα τὰ κατὰ τὴν χώραν αὐτὴν ἐπίσημα οἰκοδομήματα. Τὰ λιμνία ταῦτα, κείμενα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, περιέχονται εἰς περιφέρειαν ὡς ἡμίσεως μιλίου. Σημειοῦται δὲ ἡ θέσις αὐτῶν ἀπὸ συγκεχυμένων σωρῶν ἔ στοιβάς τῶν ἀνασκαπτομένων λίθων. Τίποτε δὲν εἶχαμεν ἰδεῖν ἀκόμη εἰς τὴν Περσίαν ἀξιότερον παρὰ τοῦτο τῆς προσοχῆς τοῦ φυσιολόγου, καὶ ποτὲ δὲν ἐλυπήθην τόσον διὰ τὴν περὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγνοίαν μου· ἀλλ' ἐπειδὴ κάνεις ἄλλος Εὐρωπαῖος ποτὲ ἴσως δὲν ἐπεσκέφθη τὸ μέρος τοῦτο, θέλω προσπαθήσειν νὰ τὸ περιγράψω κατὰ δύναμιν.

Πλησίον αὐτοῦ, ἡ γῆ πατουμένη ἐκβάλλει βαθὺν καὶ σκοτεινὸν ἤχον, καὶ φαίνεται κατάξηρος καὶ ἀσβεστώδης· ἐπ' αὐτοῦ δὲ, αἰσθάνεται τις δυνατὴν ὁσμὴν μετάλλων, ἀναβαίνουσαν ἀπὸ τὰ λιμνία. Τὴν προόδον τῆς ἀπολιθώσεως δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπαρχῆς μέχρι τέλους. Ἐδῶ τὸ νερὸν φαίνεται καθαρόν, ἐκεῖ πυκνότερον ἔ στάσιμον, ἄλλου παντάλασι μέλαν, καὶ τελευταῖον γίνεται λευκὸν ὡς πάχνη. Τρόντι, λιμνίον ἀπολιθωμένον φαίνεται ὡς παγωμένον ὕδωρ· καὶ πρὶν μὲν ἀπολιθωθῆ ἔντελως, ἐάν ἐλαφρὰ ῥίψῃ τις μίαν πέτραν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, συντρίβεται ὁ ἐξωτερικὸς χιτῶν, καὶ ἀναβρῖνει ὑποκάτωθεν νερὸν μαύρον. Ἀφοῦ δὲ ἀπολιθωθῆ τέλεια, ἡ πέτρα δὲν κάμνει οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, καὶ δύναται τις νὰ περιπατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ βρέξῃ τὰ ὑποδήματά του. Ὅποταν διασκάψῃ τις τὸ ἀπολιθωμένον ὕδωρ, βλέπει καθαρῶς τῆς πήξεως τὴν περιέρογον προόδον· φαίνονται ὡς κόλλαι χονδροῦ χαρτίου, βαλμένοι ἢ μία ἐπάνωθεν τῆς ἄλλης εἰς ἐπισω-

ρευμένα στρώματα. Τοιαύτην δὲ σταθερὰν ἐπιφάνειαν ἔχει τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ γίνεται πέτρα, ὥστε, ὅπου ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς φουσαλίδας, ἢ ἀπολιθώσις λαμβάνει σφαιροειδὲς σχῆμα, ὡς νὰ ἐστήνοντο διὰ μαγικῆς αἰ φουσαλίδες εἰς τὸ μέσον τῶν παιγνιδῶν αὐτῶν κινήματων, καὶ νὰ μετεμορφόνοντο εἰς μάρμαρον. Αἱ πετρώδεις αὗται φουσαλίδες, αἰτίνες συγκροτοῦν τὰ πλέον περιέργα δείγματα τῆς παραδόξου ταύτης λιθοτομίας, περιέχουν πολλάκις μόρια τοῦ χρώματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἐξῆλθε.

Ἡ οὕτω παραγομένη οὐσία εἶναι εὐθραυστος, διαφανῆς, καὶ κάποτε ὠραιότατα στιγματῆ με πρασίνους, ἐρυθρὰς, καὶ χαλκοχρόους φλέβας. Ἐπιδέχεται νὰ κοπῆ εἰς ἅπαιρα κομμάτια, ὡς καὶ νὰ ὑαλισθῆ καλά. Ἄλλο φυτὸν δὲν παρατηρήσαμεν νὰ φυτρῶνῃ εἰς τὸ νερὸν παρὰ τὸν σχοῖνον.

Ἡ σημερινὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Περσίας, τῆς ὁποίας οἱ Πρίγκιπες δὲν ἐξοδεύουν μεγάλας ποσότητας εἰς κατασκευὴν δημοσίων οἰκοδομιῶν, δὲν ἔχει ἐπαρμένην πολλὴν πέτραν· ἀλλὰ μεγάλα τινὰ μάρμαρα, τὰ ὁποῖα ἔκωπεν ὁ Ναδιρ Σάχ, ἔ τὰ ὁποῖα τώρα κείνται παρημελημένα μεταξὺ ἀναριθμητῶν κλασμάτων, δείχνων τοὺς σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἀπέβλεπε. Τόσον δὲ λογίζεται ἡ πέτρα αὕτη ὡς πολυτελείας ἄρθρον, ὥστε μόνον ὁ βασιλεὺς, οἱ υἱοὶ τῆς, ἔ ὅσοι ἄλλοι διὰ χωριστοῦ φερμανίου λάβωσι τὴν ἄδειαν, συγχωροῦνται νὰ τὴν ἀνασκάπτωσι· καὶ τόσον ὑπερβαίνει τὴν φιλαργυρίαν ἢ ἀλαζονείαν, ὥστε τὸ σχέδιον τοῦ ἐνοικιάζειν αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα δὲν φαίνεται νὰ ἐμβῆκε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῶν σημερινῶν αὐτῆς κυρίων.

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ.— Πλούσιος ἄδικος ἔκτιζε ποτὲ νοσοκομεῖον, καὶ ἤρχετο συχνὰ μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ βλέπῃ τὴν οἰκοδομήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔ πολλάκις τὸν ἐσυμβουλεύετο. Τὸν ἠρώτησε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἀν ἦναι ἀρκετὰ μεγάλη ἡ περιοχὴ τοῦ νοσοκομείου. 'Μὲ φαίνεται πολλὰ μικρὰ,' τὸν ἀπεκρίθη ὁ φίλος. 'Πῶς,' τὸν εἶπε με ὀργὴν ὁ πλῆσιος, 'ἐπειδὴ ἔχει τόπον ἀρκετὸν νὰ χωρήσῃ διακοσίους πτωχοὺς;' Καὶ ὁ φίλος ἀπεκρίθη, 'Ἄν ὅσους ἐπτώχυνες καταφύγωσιν εἰς τοῦτο, εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς χωρήσῃ ὅλας.' — ΚΟΡΑΝΣ.

ΕἶΝΑΙ αἰσχίστη χαμέρπεια τὸ νὰ αἰσχυρόμεθα νὰ δεῖξωμεν τιμὴν πρὸς τὸν δυστυχοῦντα ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἡ χαμέρπεια αὕτη εἶναι κατὰ δυστυχίαν κοινὴ, ἔ διὰ τοῦτο βάλε μεγαλύτεραν προσοχὴν μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ μελῶνῃ ποτὲ τὴν ψυχὴν σου.—ΣΙΑΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Α'. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

ΚΑΤΑ Διάταγμα Βασιλικόν, μνηολογημένον τὴν 20ην Ἰουνίς (2αν Ἰουλίου) 1836, τὸ Ἑλληνικὸν κράτος διαιρεῖται εἰς τριάκοντα Διοικήσεις, ἣτοι Ἐπαρχίας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μεγαλύτεραι ἔχουν καὶ ὑποδιοικήσεις. Δύο (ἡ Ἄττικη καὶ ἡ Ἀκαρνανία) ἔχουν ἀνὰ δύο ὑποδιοικήσεις, καὶ ἄλλαι δεκατέσσαρες ἀνὰ μίαν. Οἱ διοικηταὶ ὑπάγονται κατ' εὐθείαν

εἰς τὴν Κυβέρνησιν, οἱ δὲ ὑποδιοικηταὶ εἰς τοὺς Διοικητάς.

Οἱ Δῆμοι (αἱ Κοινότητες) διαίρουνται εἰς τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν πληθυσμὸν· καὶ οἱ μὲν πρώτης τάξεως Δῆμοι ἔχουν ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας κατοίκους, οἱ δὲ δευτέρας τάξεως ἀπὸ δύο ἕως δέκα χιλιάδας, καὶ οἱ τῆς τρίτης ὀλιγώτερος τῶν δύο χιλιάδων.

Ὁ ἀκόλουθος πίναξ παρασταίνει τὰ ὀνόματα τῶν διοικήσεων, τὰς πρωτενοῦσας αὐτῶν καὶ τῶν ὑποδιοικήσεων, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν Δῆμων κατὰ τὰς τρεῖς τάξεις.

Table with columns for Διοικήσεις, Δῆμοι (Πρώτης, Δευτέρας, Τρίτης τάξεως), Ὀλ. Ἀρ. τῶν Δῆμων, Ἐδραὶ τῶν Διοικήσεων, Ἐδραὶ τῶν ὑποδιοικήσεων. Lists regions like Αργολις, Ἰδρα, Κορινθία, etc.

Table with columns for Β'. ΕΠΟΧΑΙ, Ἐκλογή τοῦ Ἡγεμόνος Λεοπόλδου, Ἐκλογή τοῦ Κυβερνήτου Ἰ. Α. Καποδιστριαίου, Ἐκλογή τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος. Includes dates 1821, 1827, 1830, 1831, 1832.

Ἀριζις τοῦ ἰδίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Ἀντιβασιλείας . . .	1833
Ἑνθικία τοῦ ἰδίου . . .	1835
Συνοικέσιον τοῦ ἰδίου μετὰ τῆς Πρ. Ἀμελίας . . .	1836
Ἐπιστροφὴ τοῦ ἰδίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Βασιλείου . . .	1837

Γ'. ΠΛΗΘΟΣΜΟΣ.

Θετικὰς περὶ τούτου εἰδήσεις δὲν ἔχομεν κατὰ δὲ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐδυνήθημεν νὰ λάβωμεν, νομίζομεν ὅτι ὁ ἀκόλουθος ὑπολογισμὸς δὲν ἀπέχει μακρὰν τῆς ἀληθείας.

Οἱ 4 δῆμοι πρώτης τάξεως . . .	Ἀρ. Κατοίκων.	50,000
83 " δευτέρας τάξεως ἀνά 5,000 ἑκαστος . . .		415,000
381 δῆμοι τρίτης τάξεως ἀνά 1,000 ἑκαστος . . .		381,000
τὸ ὅλον		846,000

Δ'. ΕΣΟΔΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

	Καθαρὸν Εἰσόδημα.	Ὀλικὰ Ἐξόδα.
1833	6,561,461. 17	29,728,601. 78
1834	9,821,784. 58	20,281,277. 11
1835	11,954,947. 31	17,019,387. 40
*1836	12,381,007. 00	16,447,126. 00
	40,719,200. 06	83,476,392. 29†

Κ'. ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ.

Ἐκτὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις νεοσυστηθέντος Πανεπιστημίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιωρίσθησαν 32 καθηγηταί, (8 τακτικοί, καὶ 24 ἑκτακτικοί), ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα 5 Γυμνάσια μετὰ 20 Διδασκάλους, 26 Ἑλληνικὰ Σχολεῖα μετὰ 42 Διδασκάλους, καὶ 113 Ἀλληλοδιδασκτικὰ, μετὰ 10,770 μαθητὰς. Τῶν τελευταίων οἱ Διδασκαλοὶ προετοιμάζονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει καθηγητὰς καὶ διδασκάλους ἑπτὰ. Σχολεῖα κορασίων ἐσυστήθησαν εἰς διαφόρους πόλεις τοῦ Βασιλείου· ἀλλ' εἶναι ἀκόμη πολλὰ ὀλίγα ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην. Ἐκ τούτων τὰ κριώτερα ἐσυστήθησαν καὶ διατηροῦνται ἀπὸ φιλελλήνων ξένους.—Φ. Α. Ε.

* Προϋπολογισμὸς.

† Ἡ διαφορὰ ἐλήφθη ἀπὸ τὰ δάνειον τὸ χορηγηθὲν παρὰ τῶν πρώτων Συμμαχικῶν Δυνάμεων. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὰ ἀδοξοκτα ταῦτα ἑκατομμύρια σχεδὸν τριάκοντα ἑκατομμύρια ἦσαν διὰ χρεολυσίας καὶ ἄλλα ἔκτακτα ἔξοδα.

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΓΟΝ.—Ο μέγας Καρδινάλιος τῆς Ἰσπανίας, Πέτρος Γονζάλης, [Pedro Gonzalez de Mendoza], ἐπροσκάλεσε ποτὲ εἰς συμπόσιον τὸν Κολόμβον, καὶ ὄχι μόνον παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὴν πλέον ἐπιτιμὴν θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπέδωκεν ἄλλας τιμὰς, συνήθειας πρὸς κυριάρχους. Εἰς τὸ γένημα τοῦτο λέγουσι ὅτι συνέβη τὸ περὶ τοῦ αὐγοῦ πολυθρύλλητον ἀνέκδοτον. Κοῦφός τις αὐλικὸς, μὴν ὑποφέρων τὰς πρὸς τὸν Κολόμβον τιμὰς, καὶ ζηλεύων αὐτὸν ὡς ἄλλοεθνή, 'Τί τάχα, τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως, 'ἐὰν σὺ δὲν ἀνεκάλυπτες τὴν Ἀμερικὴν, νομίζεις ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλοι ἄνθρωποι ἄξιοι τοιαύτης ἐπιχειρήσεως;' Εἰς τοῦτο δὲν ἔδωκεν ἀμεσον ἀπόκρισιν ὁ Κολόμβος· ἀλλὰ πιάσας ἐν αὐγὸν, ἐπροσκάλεσε τοὺς συμποσιάζοντας νὰ στήσωσιν αὐτὸ ἐπὶ ἐνὸς ἄκρου. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὴν μάτην ἐκαῖνος τότε ἐκτύπησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὥστε νὰ συντριπῆ τὸ ἄκρον, καὶ τὸ ἀφῆκε στεκόμενον ἐπὶ τοῦ συντριμμένου μέρους.—διασαφηνίζων οὕτω ἀπλυστάτα, ὅτι, ἀφοῦ εἰδείξεν αὐτὸς μίαν φορὰν τὴν πρὸς τὸν νέον κόσμον ὁδὸν, ἦτο πλέον εἰς ὅλους εὐκολωπότη. Τινὲς κατεδίκασαν ὡς οὐτιδακὸν τὸ παρὸν ἀνέκδοτον· ἀλλ' ἡ ἀπλότης τοῦ ἐλέγχου ἐσυγχρόσκει τὴν πικρίαν του, καὶ ἦτο δὲ μάλιστα χαρακτηριστικὸν τῆς πρακτικῆς ἀγχινοίας τοῦ Κολόμβου.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.—Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ Ποτόρσκιον, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Λιθουανίας, βοσκόζ τις, (Demetrius Grabowsky), 169 χρόνων ἡλικίας. Τοσοῦτον ἔζησε καὶ ὁ Ἄγγλος (Henry Jenkins), ὅστις ἐφθασεν εἰς γῆρας βαθύτερον ὁποιοῦνδήποτε ἄλλου τῶν ὁμοεθνῶν του. Ὁ Δημήτριος ἀφῆκεν υἱὸν 120 ἐτῶν. Ἀπέθανε δὲ πρὸ ὀλίγων καιρῶν καὶ Μαῦρος τις, 146 χρόνων ἡλικίας.—Ἄγει συγγραφεὺς τις περὶ ὑγείας καὶ μακροβιότητος, ὅτι πολυαριθμοὶ πρεσβύται, τῆς ὁποίας ἠρώτησεν ὡς πρὸς τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς των, ἐσυμφώνουν εἰς τὰ δύο μόνον ταῦτα, —κατήγοντο ἀπὸ γονεῖς καλῆς κράσεως,—καὶ ἐσηκόνοντο πρώτ.

ΚΑΘΩΣ ποτὲ δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ἦναι ἀληθινὰ τίμιος, ἐὰν δὲν ἦναι θρησκευτὸς, οὕτω, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται τις θρησκευτὸς, δὲν ἐμπορεῖ νὰ λογίζεται ἀληθινὰ τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἂν ἦναι τίμιος εἰς τὴν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους συναναστροφὴν του.

Οἱ θρησκείαι δεσπόται εἶναι ὄλοι μισητοί, ὅσον καλὰ καὶ ἂν πληρόνωσι τοὺς δούλους των.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ τι ἀξιόλογον περὶ τῆς φοικώδους Ἰερῆς Ἐξετάσεως, ἣτις ἤματι δὲν πρὸ πολλῆ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν, ἱστορεῖται ὑπὸ τινος Πορτογάλου· ἀποδείχνει δὲ σαφῶς τὴν τρόπον τὰ διαβολικὰ βασανιστήρια ἀναγκάζουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὁμολογῶσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐπραξαν.

Κάποιος εὐγενῆς, εἰς τὴν Λισσαβῶνα, ἀκούσας ὅτι ὁ ἠγαπημένος ἰατρός του ἐκατηγορήθη ὡς Ἰουδαῖον, καὶ ἐφυλακώθη διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς ἱεροδικαστὰς, ἔγραψεν ἀμέσως πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσε τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ φίλου του, βεβαιόνων ὅτι αὐτὸς ἦτο Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως, ἂν καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἐπίσημον ὑποκείμενον, δὲν ἐκατόρθωσε τίποτε· ὁ ἰατρός ἐστρεβλώθη καὶ ἐβασανίσθη· ὡς δὲ συμβαίνει κοινῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν πόνων του ὁμολόγησεν ὅσα ἠθέλει οἱ ἐχθροὶ του. Τοῦτο παρώργισε τὸν εὐγενῆ, ὅστις, ὑποκριθεὶς ὅτι ἀσθενεῖ καὶ κινδυνεύει, παρεκάλεσε τὸν ἱεροδικαστὴν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν δώσῃ τὰς τελευταίας πνευματικὰς συμβουλὰς του.

Εὐθύς ἀποῦ ἦλθεν ὁ Λουιζικανὸς, τὸν ἐπρόσταξεν ὁ εὐγενῆς, ἐνώπιον ἀξιολίστων τινῶν φίλων, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, νὰ γράψῃ τὴν ὁμολογίαν του, καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτήν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος εἰς τοῦτο δὲν συγκατένευεν, ἐδίωρισεν ὁ εὐγενῆς τοὺς ὑπῆρτας του νὰ βάλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροδικαστῆ πυρακτωμένην περικεφαλαίαν· οἱ δὲλοι ἔσυραν εὐθύς παραπέτασμα τι, καὶ ὁ ἄθλιος Λουιζικανὸς ἶδεν ἐμπροσθέν του μέσα εἰς μίαν κάμινον περικεφαλαίαν κοκκίνην ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ἡ θεὰ τοῦ νέου τούτου βασανιστηρίου, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο 'Σιδηροῦς στέφανος τοῦ Λουκά,' ἐφόβισε τὸν καλόγηρον τόσον, ὥστε ἀμέσως ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν βδελυρὰν ὁμολογίαν. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ εὐγενῆς, 'Βλέπεις πόσον δεινὸς εἶναι ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον φέρεσθε πρὸς τοὺς ἀθλίους ἀνθρώπους! Ὁ δυστυχῆς ἰατρός μου ὁμολόγησε τὸν Ἰουδαϊσμόν ὡς καὶ σὺ· ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν ταύτην, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἠγαγκάσθη ἀπὸ βασάνων, σὺ δὲ μόνον ἀπὸ φόβον.'

Ἡ ΜΕΝ ἀλήθεια, ὅσον πλέον ἐξετάζεται, τόσον καθαρότερον ἀναλάμπει· ἀλλὰ τὸ ψεῦδος κρύπτει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀφανίζεται, ὡς ἡ νύξ φεύγουσα ἐμπροσθέν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

ΤΟ ΚΑΛΗΤΕΡΟΝ ΕΞΩΘΕΝ.

ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ ὅτι, ὦν ἀκόμη παῖς, περιήλθα τὴν ἀγορὰν μετὰ τὸν πάππον μου, καὶ ὅτι ἐστάθημεν ἐμπροσθέν τοῦ ἐργαστηρίου ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἐπώλει καρπούς. Ἰδὼν ὠραία κεράσια, ἠγόρασα, καὶ τὰ ἔβαλα ἐντὸς τοῦ σκιαδίου μου. Ἀφοῦ ἐκάμαμεν ὀλίγα βήματα, 'Πάππε,' τὸν εἶπα, 'αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀληθινὰ πανοῦργος, ἐπειδὴ βλέπω τόσα φύλλα καὶ τόσα χαλασμένα κεράσια εἰς τὸ σκιαδίον μου, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶχεν ὄλα τὰ καλῆτερα βάλινα ἐξωθεν.' Ὁ πάππος μου, χαμογελάσας, 'Υἱέ μου,' ἀπεκρίθη, 'ἀφ' ἑμεῶν ἀκόμη ὀλίγον, θέλεις γνωρίσειν ὅτι πολλοὶ ἀνθρώποι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον βάλινα τὸ καλῆτερον ἐξωθεν.'

Προχωροῦντες, ἴδαμεν ἄνθρωπον τινὰ ποικιλοχρῶς ἐνδυμένον, μετὰ γαλανὰ, κίτρινα, καὶ κόκκινα φορέματα· ἦτο γελοιοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος. Εἶχε δὲ μίαν τόσον ὠραίαν ὄψιν, διηρητιστόν τόσον ἀστεία καὶ ἀλλόκοτα παραμύθια, ἔπαιζε τόσον κωμικὰ παίγνια, καὶ ἐγέλα τόσον τρανὰ, ὥστε μ' ἐφάνη ὁ πλέον εὐτυχῆς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ὁ πάππος μου ἐκάλεσεν αὐτὸν παράμερα, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν ἦτο κατ' ἀλήθειαν τόσον ὑγιῆς καὶ τόσον εὐδαίμων, ὅσον ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον; 'ὦ! κύριε,' ἀπεκρίθη, 'ἄμποτε νὰ ἦμι! Τὸ χροῖμα τῶν παρειῶν μου δὲν εἶναι παρὰ τοῦ κοκκιναδίου· καὶ, μολονότι φαίνομαι εὐτυχῆς, εἶμαι πραγματικῶς ἄθλιος. Ἐμπορῶ νὰ κάμνω ἄλλους νὰ γελοῦσιν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ γελάσω ἐκ καρδίας. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πλέον ἀνυπόφορον εἰς τὸν κόσμον, παρὰ νὰ ἦναι τις ὑπόχρεως νὰ φαίνεται εὐτυχῆς, ὅταν ἔχη τὴν καρδίαν περιλυπὸν. Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κύριε, εἶμαι κατ' ἐγὼ ἀναγκασμένος νὰ πράττω ὡς τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή, νὰ βάλω τὸ καλῆτερον ἐξωθεν.'

Πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ἀγορᾶς, ἠκούσαμεν τινὰ ὁμιλοῦντα ὑψηλοφώνως. Ρίψαντες ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἴδαμεν ἄνθρωπον, ὀρθιον ἐμπροσθέν μιᾶς τραπέζης, μετὰ σφύριον εἰς τὴν χεῖρα· ἦτο διαλαλητής, καὶ ἐπώλει διαφόρων εἰδῶν πράγματα ἐπὶ δημοπρασίας· πόσον δὲ ταχέως ἔτρεχαν οἱ λόγοι ἀπὸ τοῦ στόμα του! Δὲν ἦτο, κατ' αὐτὸν, τίποτε καλῆτερον εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὰς πραγματείας του· δὲν ἦλθεν, ἔλεγε, παρὰ διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀγοραστὰς, πωλῶν εἰς αὐτοὺς εἶδη πολυτίμα εἰς τὸ ἦμισυ τῆς ἀξίας των· καὶ ἐπρόσθετεν, ὅτι πᾶς φρόνιμος μετὰ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ ἠθέλει κάμειν καλὰ νὰ δαπανήσῃ ὀλίγον εἰς ἀγορὰς τόσον ἐπωφελεῖς.

Αὐτοὶ ἢ τρεῖς φορές ἐκόντησά τὸν πάππον μὲ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, διὰ τὰ κάμω αὐτὸν ν' ἀγοράσῃ τίποτε· ἀλλ' ἐκεῖνος, κύννας, μὲ εἶπεν εἰς τὸ ὄπιόν, 'Δὲν βλέπεις, τέκνον μου, ὅτι αὐτὸς ὁ ἔνθρωπος βάλλει τὸ καλῆτερον ἔξωθεν;

Εἰς τὸν δρόμον μᾶς ἀπήντησαν δούλη καὶ δούλος τις, ἀνδρόγυνον, ἐπιστρέφοντες, καθὼς ἡμεῖς, ἀπὸ τὴν ἀγοράν. Ἡ νέα ἐφοροῦσε μεταξὺ τὸν φόρεμα ἀνοικτοῦ χρώματος, χρυσᾶ τινὰ πολῦτιμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ πλήθος ποικιλοχρῶν ταινιῶν κρεμαμένων καὶ περιπετομένων. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, μὲ τὰ φαρδέα του τσοχίνα βρακία, τὸ μεταξὺ τὸν ἐσωκάρδιον, καὶ μ' ἐν φέσιον τῆς Βαρβαρίας ἐπὶ κεφαλῆς, ἔκαμνεν ὄχι ὀλιγωτέραν ἐπίδειξιν τῆς ὑπερηφάνου συζύγου του. 'Α! Α!' εἶπεν ὁ πάππος μου, 'πόσον ἤθελα χαρῆν, ἂν ἔβλεπα τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὴν Μαρίαν ταπεινότερα ἐνδυμένους· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ βάλλου τὸ καλῆτερον ἔξωθεν.'

Διαβαίνοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖον μᾶς ἐπροσκάλεσεν ὁ διδάσκαλος νὰ εἰσέλθωμεν, διὰ τὰ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον· ἀφοῦ ἐκαθίσασαμεν, ἤρχισεν ὁ λογιώτατος μίαν μακρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν πάππον μου, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐμνημόνευσε τὰ ὀνόματα πολλῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, ἃ ἀνέφερε μὲ πολλὴν σοφίαν ὀλοκλήρως περιόδους ἀπὸ τὰ συγγράμματα των, εἰς ἐμὲ τότε διόλου ἀκατανοήτους. Ὅτε ἀνεχωρήσαμεν, τὸ ὁποῖον πολὺ μ' ἐχαροποίησε, διότι εἶχα ἤδη ἀρχίσειν νὰ χασμῶμαι, μὲ εἶπεν ὁ πάππος, ὅτι ἄνθρωποι τινὲς λαλοῦν μὲ πολλὴν εὐροίαν λόγον περὶ ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας διόλου ἀγνοοῦν, ἃ ἀναφέρουν ἀδιακόπως βιβλία, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζουν παρὰ τὰς ἐπιγραφάς. 'Οἱ τῶντι σοφοί,' ἐπρόσθεσεν ὁ πάππος μου, 'ὁμιλοῦν γενικῶς ὀλίγον καὶ ἀργά, ἃ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ποτὲ νὰ θεωρῶμεν ὡς τὸν πλέον πελαιδευμένον ἐκείνον, ὅστις ὁμιλεῖ περισσότερον ἃ τρανότερον. Ὅταν ἀκούῃς ἄνθρωπον νὰ λαλῇ ταχέως καὶ δυνατὰ, ἐνθυμοῦ τὸν διαλαλητὴν, ὅστις ἐπῶλε τὰς πραγματείας, καὶ λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, Φοβοῦμαι μήπως ἃ αὐτὸς ἦναι ἀπ' ἐκείνους, οἵτινες βάλλουν τὸ καλῆτερον ἔξωθεν.' Ἐμβίχαμεν ἔπειτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ν' ἀκούσωμεν τὸν ἑσπερινόν. Συγχρόνως μὲ ἡμᾶς εἰσῆλθε γνωστός τις γηραλέος, ὁ ὁποῖος μ' ἐφαίνετο εὐλαβέστατος. Ποτὲ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ στασείδιον του· πάντοτε ἀναπτε δύο ἢ τρία κηράκια ἐμπροσθεν τῶν εἰκόνων· ἂν καὶ ἡλικιωμένος ἃ πολλὰ σωματόδης, δὲν ἡμίλει ποτὲ νὰ προσκυνῆσθαι πεντάκις ἢ ἑξάκις μέχρι ἐδάφους· ὅσῃν ὥραν ἐψάλλετο ἢ ἀκολουθία, ἐμουρμούριζε ἃ αὐτὸς κατ'· μετὰ τὴν ἀπόλυσιν περιοχόμενος ἤσπάζετο εὐλαβῶς ὄλας τὰς εἰκόνας· ὄλας τὰς

νηστείας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐφύλαττε μὲ τὴν πλέον αὐστηρὰν ἀκρίβειαν· ὄλας τὰς ἐορτάς ἐξώδευεν ἀναγινώσκων τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων τὰ συναξάρια. 'Ὁ πάππε,' εἶπα ἐγὼ, ἀφοῦ ἐκβήκαμεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, 'πόσον καλὸς Χριστιανὸς εἶναι ὁ γέρον ἐκεῖνος! εἶθε νὰ τὸν ὁμοιάζα!' 'Πολλοί, ἀγαπητέ μου,' ἀπεκρίθη ὁ πάππος, 'βάλλουν τὸ καλῆτερον ἔξωθεν ἀκόμη ἃ εἰς τὰ τῆς θρησκείας. Φυλάττουν μὲ ἀκρίβειαν ὄλα τὰ ἐξωτερικὰ ἔθιμα, ἀλλὰ τὴν καρδίαν ποσῶς δὲν φροντίζουν νὰ καθαρῶσιν ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου, τῆς φιλαργυρίας, τῆς ὑπερηφανίας, καὶ ἄλλων ὁμοίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὄλα βδελυρὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶναι οἱ τοιοῦτοι ἀπόγονοι ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Χριστὸς, "Οὐαὶ ἡμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταὶ! ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοιμημένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας." Νὰ ἐπαγγέλλεται τις τὸν πλοῦσιον ὅταν ἦναι πτωχὸς, ἢ τὸν γραμματισμένον ὅταν ἦναι ἀγράμματος, εἶναι τῶντι ἀνόητον καὶ κακόν· πολὺ ὁμως χειρότερον εἶναι νὰ ἐπαγγέλλεται τις τὸν θρησκον, ἐνῶ οὔτε τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ, οὔτε τὰς ἐντολάς του ζητεῖ νὰ ὑπακούῃ. Πρὸ πάντων, λοιπόν, ἀγαπητέ μου, φυλάττου μὴ βάλλῃς τὸ καλῆτερον ἔξωθεν εἰς τὰ τῆς θρησκείας.'

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΡΑΦΗ.

ΓΥΝΗ τις, ὀψόπωλις τοῦ ἡμετέρου τάγματος, ἢ ὁποία εἶχε μᾶς ἀκολουθήσειν καθ' ὄλην τὴν ἐκστρατείαν, ὑπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Μόσχαν, φέρουσα ὀμοῦ εἰς μίαν ἄμαξαν πέντε μικρὰ παιδία, καὶ ὄλους τοὺς καρπούς τῆς βιομηχανίας τῆς. Φθάσασα εἰς τὸν ποταμὸν Οὐόπαν, ἐθεώρησε μὲ φρίκην τὸν ὀρητικὸν ὄυακα, ὅστις ἠγάγκαζεν αὐτὴν νὰ παραιτήσῃ ἐπὶ τῶν ὄχθων τὴν μικρὰν τῆς περιουσίαν, καὶ τὴν μέλλουσαν ζωοτροφίαν τῶν τέκνων τῆς. Πολλὴν ὥραν ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω, ζητοῦσα νέον πέρασμα· τέλος δὲ, ἐπιστρέψασα ἀηλιτισμένη ἀπὸ τὴν ματαίαν αὐτῆς ἐρευναν, εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, 'Βλέπω ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὰ ἀφήσωμεν ὄλα· ἀς δοκιμάσωμεν μόνον τὰ τέκνα μας νὰ σώσωμεν!' Εἰποῦσα τοῦτο, ἐπῆρε τὰ δύο νεότερα ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἰδα τὸν ταλαιπῶρον πατέρα νὰ σφίγγῃ τὰ ἄθῶα τέκνα, καὶ μὲ τρέμοντα πόδα νὰ διαπερνᾷ τὸν ποταμὸν· ἐνῶ ἢ συμβία του, γονατισμένη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ποτὲ μὲν ἐξορῆπεν ἀνήσυχτα βλέμματα εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ποτὲ δὲ ὕψονε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν·

ἀλλ' εὐθύς ἀποῦ τὸν ἴδε νὰ ἀναβαίνη σώως εἰς τὴν ξηράν, ἐσήκωσε τὰς χεῖρας μ' εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ, πηδήσασα ἐπάνω, 'Εἶναι πλέον σωσμένα! σωσμένα!' ἐξεφώνησε περιχαρῆς. Ὁ δὲ πατήρ, ἐναποθέσας ἐπὶ τῆς ὄχθης τὸ πολῦτιμον αὐτοῦ φορτίον, ἔσπευσεν ὀπίσω, ἤραπαξεν ἄλλα δύο, καὶ βυθισθεὶς πάλιν εἰς τὰ κύματα, ἀκολοθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τῆς, ἢ τις ἐσήκονε τὸ πέμπτον εἰς τὸν ἑνα βραχίονα, μὲ τὴν ἄλλην δὲ χεῖρα ἐκράτει σφιγκτὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην ἀσφαλῶς. Τὰ παιδία, ὄσα πρῶτον μετεκομίσθησαν, νομίζοντα ὅτι εἶχαν παραιτηθῆν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἔκαμαν τὸν ἄερα ν' ἀντηχῇ ἀπὸ τὰς κραυγὰς των· ἀλλὰ τὰ δάκρυά των ἀπέχρυσαν, ὅτε συνηνώθη πάλιν ἢ φιλόστοργος οἰκογένεια.

ΟΙ ΕΤΡΩΠΑΙΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Νεαπόλεως, ἢ τις καὶ Καμπανία ἢ εὐδαίμων ἐπονομάζεται διὰ τὴν μεγάλην καρποφορίαν τῆς γῆς ἃ διὰ τὸ ἰλαρὸν αὐτῆς κλίμα, οἱ ἄγροὶ γενικῶς εἶναι μικροί. Ὁ σῖτος ἀποδίδει ὀκτὼ ἢ δέκα εἰς τὸ ἕν, καὶ ἢ γῆ δὲν ἀφίνεται ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀδούλευτος δι' ἐν ἔτος, ἀλλ' ἄροτρεύεται καὶ σπείρεται μὲ τίποτε ἄλλο. Πολλάκις μετὰ τὸν θερισμὸν σπείρεται ἀμέσως τὸ πορφυροῦν τρίφυλλον, τὸ ὁποῖον, ὅταν ἦναι ἀνθισμένον, φαίνεται ὡς βυσσινοβαφῆς τάπης, ἐξηλωμένος ἐπάνω τῶν πρασίων ἄγρων. Πτελεῶν καὶ συκαμινῶν σειραὶ, διὰ κλημάτων συνδεδεμένοι, ἀποχωρίζουν τὰς διαφόρους ἰδιοκτησίας· ἐνῶ ἢ συκῆ, ἢ λευονέα, καὶ ἢ πορτογαλλέα, θάλλουν γενναίως εἰς τὰ ἀγροκήπια. Τῶν ὀρέων αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ παρέχουν παχείας βοσκὰς, ἀσφαλῆς ἀπὸ τὴν θερμότητα καὶ ἀνυδρίαν τῶν πεδιάδων. Τὰ πλευρὰ εἶναι σκεπασμένα μὲ δάση καστανεῶν, αἵτινες χορηγοῦν εἰς τοὺς πένητας ἀξιόλογον τροφῆς εἶδος· ἐνῶ εἰς τὰς χαμηλοτέρας κατωφερείας οἱ ἐλαιῶνες ἐπιδαμνεῖν τῆς πολυτίμης καρπούς των. Εἰς τὴν χαριτωμένην ταύτην γῆν οἱ κάτοικοι, μ' ὄλην αὐτῶν τὴν ὀνηρίαν, ἐμπορῶν εὐκόλως νὰ προμηθεύωνται τὸν ἐπιβσιον ἄρτον. Αἱ καλύβαι αὐτῶν πολλάκις μὲν φαίνονται ὄυπαραι, ἀλλὰ σπανίως παριστάνουν ἐνδειαν. Τὸ ἐνοίκιον τοῦ γεωργοῦ πληροῦνται ποτὲ μὲν εἰς ἀργύριον, ποτὲ δὲ εἰς εἶδη, ὡς σῖτον, ἐλαιον, κτλ. Τὰ ἐνοικοχάρτια ἀνανεῶνται ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ὁ γεωργὸς στερεῖται ἀπὸ χρηματικὰ κεφάλαια· δουλεύει δὲ τὸ χωράφιον αὐτοῦ σχεδὸν μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῆς οἰκογενείας τῆς. Οἱ ἄνθρωποι οὔτοι ἔχουν οἰκιακὰς τινὰς ἀναπαύσεις, καλὰ κραβ-

βάτια, χονδρὰ μὲν πλὴν ὄχι κακὰ ἐνδύματα, μίαν τράπεζαν, ὀλίγας καθέκλας, ἃ μίαν μεγάλην κιβωτὸν διὰ τὰ φορέματα των. Τρώγουν μὲ τὰ δάκτυλα ἐξ ἐνὸς πινακίου, ἃ ὄλη ἢ οἰκογένεια πίνουν ἀπὸ τὸ αὐτὸ ποτήριον. Εἶναι ὄμως φιλόξενοι, ἂν καὶ χονδροὶ καὶ ἀμαθεῖς, μὴν ἔχοντες, ὡς οἱ χωρικοὶ τῆς Τοσκάνας, συναναστροφὴν τινὰ μὲ τὰς πεπαιδευμένας τάξεις. Ὀλίγοι ἐξεύρην νὰ ἀναγινώσκωσι, νὰ γράφωσιν, ἢ νὰ λογαριάζωσι· κάποτε μὲν ἐξεύρην τὸνομα τοῦ κυρίου των. Αἱ γυναῖκες ἐνδύνονται τὰς ἐορτάς κατὰ τρόπον ἐπιδεικτικώτατον, καὶ γενικῶς φοροῦν χρυσᾶ ἐνώτια, περιδέριον, καὶ σταυρόν. Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατῶν εἶναι περίπου δύο καρλίνα, ἢ μία δραχμὴ, καὶ κατὰ πλέον τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ. Ἀλλὰ μισθῶνται μόνον κατὰ μικρὸν μέρος τοῦ χρόνου, τὸν ἐπίλοιπον δὲ καιρὸν ἐξοδεύουν κόπτοντες ξύλα εἰς τὰ δάση, ἢ κάμνοντες ἄνθρακας, ἃ εἰς ἄλλας τυχηρὰς δαλεύσεις ἐνασχολούμενοι. Τινὲς αὐτῶν γίνονται ὄδηγοὶ τῶν περιηγητῶν, λαμβάνοντες τὴν ἄτοπον ὀνομασίαν Cicerone· κάποτε, ὅταν δὲν ἔχωσιν ἄλλο τι ἔργον, ὑπάγουν μετὰ τῶν ληστῶν εἰς κάμμιαν ἐκστρατείαν, ὄσον διὰ νὰ δοκιμάσωσι τὴν τύχην των, ὕστερον δὲ πάλιν ἐπιστρέφην εἰς τὴν πατρίδα των, ἃ ἐξαναρχίζην τὰ ἀγροτικά των ἐπιτηδεύματα. Καπηλεῖα εἶναι πολυαριθμώτατα, ἃ εἰς ταῦτα προστρέχην τὰς ἐορτάς οἱ ὀνηροὶ, μετὰ τὴν λειτουργίαν, διὰ νὰ παίζωσι ἃ νὰ πίνωσιν. Ἐδῶ συνέβαιναν ποτὲ συχνὰ μάχαι, τελειόνοσαι πολλάκις εἰς αἵματοχυσίαν καὶ φόνον. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς σημερινούς νόμους (διότι ἢ Νεαπολιτικὴ ἐγκληματικὴ δικαιοσύνη ἐβελτιώθη ὀπωσοῦν) ὁ οἰνοπώλης χρεωστὴν ν' ἀποκρίνεται δι' ὀποιοῦδήποτε κακούργημα ἢ θελε συμβῆν εἰς τὸν οἶκόν του, ἃ δὲν ὑπάρχει πλέον ἄσυλόν τι διὰ τοὺς κακούργους· ὄθεν σπανίως ξυλοκοποῦνται οἱ οἰνοπόται μετὰξὺ των. Οἱ γεωργοὶ ὄμως δὲν συχνάζουν τόσον τὰ καπηλεῖα· προτιμοῦν νὰ πωλῶσι τὸν ἴδιον αὐτῶν οἶνον, καὶ νὰ μένωσιν εἰς τὸν οἶκον τὰς Κυριακὰς διὰ νὰ βλέπωσι τὰ τέκνα των νὰ χορεύωσι τὸν Tarantella. Τὸν χορὸν τοῦτον ποτὲ δὲν βαρύνονται.

Τὸ τρύγος εἶναι δι' ὄλους εἰς ἄκρον εὐφρόσυνον. Τὰ κλήματα φυτεύονται πυκνά, καὶ ἀφίνονται νὰ βλαστάνωσι δαψιλῶς, ἃ νὰ ἐκτείνωνται ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, σχηματίζοντα διόδους σκιερὰς, εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἢλιακαὶ ἀκτῖνες μὲν ἐμποροῦν νὰ διαπεράσωσιν. Ὅταν θῆλη τις νὰ τρυγήσῃ, κόπτει πρῶτον τοὺς μέσους κλάδους τοὺς μετὰξὺ ἐνὸς καὶ ἄλλου δένδρου, ὄστε ν' ἀνοιχθῇ δρόμος διὰ τὴν ἄμαξαν. Τὴν ἄμαξαν ταύτην σύρει εὐμορφος καλοθραμμένος

βοῦς, ἐπ' αὐτῆς δὲ εἶναι μέγας τις κάδος· οἱ ἄνδρες σηκώνουν μακρὰς στενὰς κλίμακας, διὰ τῶν ὁποίων ἀναβαίνουν εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀφοῦ γεμίσωσι τὰ καλάθια τῶν ἀπὸ σταφύλια, τὰ ῥίπτουν κάτω εἰς τὰς γυναῖκας, αἵτινες τὰ κενόουν εἰς τὸν κάδον. Ἀστεισμοὶ ἔχει περιχαρῆ τραγῳδία ἐλαφροῦν τῶν τρυγητῶν τοὺς κόπτες, ἐνῶ ὁ κύριος, με σιωπῆν ἐπιβλέπων, στοχάζεται τὴν πρὸς τὸν τρῦγον, καὶ λογαριάζει τὸν οἶνον, ὅσον πιθανῶς θέλει ἐκβάλλειν.

Εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως διαφέρει τῶν χωρικῶν ἡ κατάστασις κατὰ τὸ κλίμα, τὴν τοποθεσίαν, καὶ τὴν φύσιν τῆς γῆς. Εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἀβρουζίου (Abruzzo) οἱ κάτοικοι εἶναι ὡς ἐπιτοπλιεστον ποιμένες, οἵτινες μετοικοῦν ἐτησίως ὁμοῦ μετὰ τὰ ποιμνία τῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Πουγλίας. Αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν τοὺς συνοδεύουν, ἔχουσι βοήθουν εἰς τὸ νὰ κατασκευάζωσι διαφόρων εἰδῶν τυρίων ἀπὸ γάλα προβάτων, ἀγελάδων, καὶ βουβάλων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶναι περίφημοι. Οἱ ὄρεινοί οὗτοι εἶναι τίμιον, λιτόν, φιλόπονον γένος· οἱ ἄνδρες ἐνδύονται μετὰ προβάς, καὶ πᾶμπολλοὶ αὐτῶν βλέπονται τὰ Χριστουγεννα εἰς τὰς ῥύμας τῆς Νεαπόλεως, παίζοντες τὰς ἐξ ἀσκῶν αὐλῆς τῶν πρὸς τιμὴν τῆς ἐορτῆς.

Ἄλλο γένος ἰδιαιτέρον εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Καλαβρίας. Ἄνδρες, εὐρωστοὶ, καὶ ὑπερήφανοι, δὲν ἐργάζονται παρὰ ὀλίγον, ζοῦν δὲ λιτῶς. Ἄν καὶ ἦν εὐθηναι αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἡμερομίσθια ὁμοῦ εἶναι τόσον οὐτιδανὰ, ὥστε οἱ ἐργάται δὲν ἔχον τὸν τρόπον ν' ἀγοράζωσι κρέας, τυρόν, ἢ βούτυρον τοῦ χωρικοῦ τῆς Καλαβρίας τὸ γεῦμα συνίσταται γενικῶς ἀπὸ μίαν χειρᾶν λυπηράκια, ὀλίγα κάστανα, ἔχουσι οὐγγίας ἄρτων· ἐνίοτε προσθέτει ἔτι τὸ κρασίον. Οἱ πρὸς τὴν παραλίαν κάτοικοι διάγουν ὁποσοῦν καλύτερα. Ὁ Καλαβρὸς ὁμοῦ δὲν καταδέχεται νὰ ψωμοζήτησιν προτιμᾶ νὰ ληστεύῃ ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

Οἱ Σικελῶται χωρικοὶ, μάλιστα δὲ οἱ εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς νήσου, εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν ἐπιχειροτέραν παρὰ οἱ Καλαβροί. Αἱ πόλεις καὶ κῶμαι βούνουν ἀπὸ ψωμοζήτησιν, ἔχουσι ἀθλιότητος καὶ ἀκόλουθος διαφθορὰ τῶν πτωχοτέρων κλάσεων εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτοι. Ἐνῶ τῆς νήσου τὰ παράλια ἀφθονοῦν ἀπὸ τρυφηλῶν ἔχει πολλοὶ ἄνθρωποι πόλεις, τῶν ὁποίων ὁμοῦ οἱ ἡμίσεις κάτοικοι εἶναι σχεδὸν ψωμοζήται, τοῦ ἐνδοτέρου αἱ καρποφόροι κοιλάδες ἀφίνονται ὡς ἐπιτοπλιεστον ἀκαλλιεργητοὶ, καθότι οἱ ὀλίγοι γεωργοὶ συλλογίζονται μόνον ν' ἀποκτήσωσι τὰ πρὸς ζωὴν ἀπαραίτητως ἀναγκαῖα, ἔχουσι νὰ πληθύνωσι τὰ προϊόντα τῆς γῆς τῶν, τὰ ὁποῖα δὲν

ἔχον πῶς νὰ πωλήσωσι. Ἡ παντελής ἄλλειψις δρόμων ἢ μέσων συγκοινωνίας, ἢ στέρησις κεφαλαίων, τῶν μεγάλων κτητόρων ἢ ὀκνηρία, οἱ τῆς ἐξαγωγῆς ἀνήτοι περιορισμοὶ, καὶ ἄλλα αἰτία διάφορα, συντείνουσι εἰς τὸν παντελῆ ὄλεθρον τῆς Σικελικῆς γεωργίας.

Καθ' ὅλον τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως ἡ γῆ πληροῦν φόρον βαρῦτατον, ἀναβαίνοντα εἰς περίπου ἐν τρίτον τοῦ ἐκτιμωμένου ἐνοικίαι τῶν ὑποστατικῶν, εἴτε καλλιεργημένων, εἴτε ὄχι.

ΘΑΤΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ.

Τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ 17,160 φορές τὴν ὥραν· 411,840 φορές τὴν ἡμέραν· ἔχει 150,424,560 φορές τὸν χρόνον, ἢ τὰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας.

Κάποτε τὰ ὠρολόγια, ἐάν τις τὰ προσέχη, δουλεύουν 100 ἔτη. Ὅσα διακοῦν τοσοῦτον, κτυποῦν εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπάρξεώς των 15,042,456,000 φορές. Δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ κτύπημα δὲν κατασυντρίβονται εἰς τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ;

Τὸ ὠρολόγιον εἶναι καμωμένον ἀπὸ σκληρὸν μέταλλον. Ἄλλ' ἐγὼ ἐξεύρω νὰ σὲ εἶπω περὶ μηχανῆς τινός, ἡ ὁποία εἶναι καμωμένη ἀπὸ κατὰ ὄχι τόσον σκληρὸν, ὅσον ὁ χαλκὸς ἢ ὁ χαλκός· δὲν εἶναι πολὺ σκληρότερον παρὰ ἡ σὰρξ τοῦ βραχίονός σου. Μ' ὅλον τοῦτο, κτυπᾷ ὑπὲρ τὰς 5000 φορές τὴν ὥραν· 120,000 φορές τὴν ἡμέραν· ἔχει 43,830,000 φορές τὸν χρόνον. Φαντάζεται ἴσως ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ ἐσχάτη αὕτη μηχανή, οὕσα μαλακώτερα τῆς ἄλλης, παλαιόνη ἔχει ταχύτερα. Ἄλλ' ὄχι, δὲν παλαιόνη. Ἐνίοτε, ἐάν καὶ σπανίως, διαρκεῖ 100 ἔτη· εἰς τοιαύτην δὲ περιστασιν, κτυπᾷ 4,383,000,000 φορές.

Ἀκόμη ἓνα λόγον ἔχω νὰ σὲ εἶπω. Τὴν μικρὰν ταύτην μηχανὴν ἔχεις καὶ σὺ ἐπάνω σου. Μὴ τὴν ζητήσῃς εἰς τὸ πουργίον σου, διότι δὲν εἶν' ἐκεῖ. Εἶναι μέσα εἰς τὸ σῶμά σου· ἐμπορεῖς νὰ αἰσθανθῆς αὐτὴν νὰ κτυπᾷ· εἶναι ἡ καρδιά σου!

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ.—Εἰς παραίνεσιν τινὰ τοῦ σημερινοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς κυβερνήσεως εὐρίσκονται τὰ ἐφεξῆς σημαντικὰ λόγια.—“Ὅποιος δαλεῦει τὴν πατρίδα του εὐλογοῦν, ἀφίνει ὄνομα καλόν, τὸ ὁποῖον εὐωδιά ὀλόκληρον ἑκατοντάδα αἰῶνων· ὁ δὲ ἄλλῶς πράττων, ἀφίνει ὄνομα, τὸ ὁποῖον βρωμεῖ διὰ μυριάδας ἐτῶν.”

Ὅποιος ἀνησυχεῖ μόνον διότι δὲν ἔχει ὅσα ἐπιθυμεῖ, οὐδέποτε θέλει ἡσυχάσειν ἕως οὗ νὰ γένη φρονιμώτερος.

ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

ΠΟΛΥ διαφέρουσι τὰ περιστατικά τῆς πρὸς τὸν Θεὸν δέησεως ἡμῶν ἀπὸ τῶν περιστατικῶν τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἰκεσίας. Εἰς τοὺς ἄρχοντας δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ ὁ καθεὶς· ὁ πλούσιος μόνον, ὁ ἐνδοξος, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ σοφὸς πλησιάζει καὶ παρακαλεῖ τὸν ἄρχοντα· καὶ τοῦτο, ὄχι ὅταν ἔχη ἀνάγκην καὶ θέλῃ, ἀλλ' ὅταν ὁ ἄρχων προαιρεθῇ καὶ εὐδοκήσῃ. Εἰς τὸν Θεὸν πλησιάζει ἐπίσης καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, καὶ ὁ ἐνδοξος καὶ ὁ ἄδοξος, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἰδιώτης, καὶ ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἄμαθης, καὶ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἄνθρωπος. Πλησιάζει δὲ ὁ καθεὶς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, πλησιάζει ὅταν θέλῃ, καὶ παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ζητεῖ ὅ,τι θέλει.

Ὁ ἄρχων φεύγει, ὅσον δύναται, μάλιστα ἐάν τύχῃ σκληρὸς καὶ βαρύνωμος, τὸ ζήτημά σου, καὶ μετὰ βίας ἀκούει τὴν δέησίν σου· ἀλλ' ὁ Θεὸς προστάττει νὰ ζητῶμεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ ὑπόσχεται νὰ δώσῃ τὰ ζητούμενα. Ἄιτεῖτε, λέγει, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, ἔχομεν κροῦετε, καὶ ἀνοίγησεται ὑμῖν. Παρὰ τοῦ ἄρχοντος ζητεῖς, καὶ λαμβάνεις πολλάκις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ βλάπτει, ἐπειδὴ δὲν ἐξέφυραμεν τί ζητούμεν· ζητοῦμεν δὲ πολλάκις τὰ βλαβερά· παρὰ τοῦ Θεοῦ ζητεῖς ὅ,τι θέλεις, λαμβάνεις δὲ πάντοτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ συμφέρει.

Ἄλλ' ἐγὼ, λέγεις, πολλάκις μετὰ πίστεως καὶ κατανύξεως προσευχηθεῖς, καὶ ζητήσας παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ ζήτημά μου, οὐδὲν ἔλαβον· ὅθεν εἰς μάτην προσεύχομαι. Ἄλλ' ἐάν τὸ ζήτημά σου σ' ἐπροξένη βλάβην ἀντὶ ὠφελείας, ἢ φελες ἀράγε τότε νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν δέησίν σου; Ἡμεῖς βλέπομεν μόνον τὰ παρόντα, ἀγροῦμεν δὲ τὰ μέλλοντα· ὁ Θεὸς ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐπίσης καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Σὺ μὲν νομίζεις ὅτι, ἐάν λάβῃς τὸ παρόν· ὁ δὲ Θεὸς, ὅστις γνωρίζει ἔτι τὸ μέλλον, βλέπει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ φαίνεται ὠφελίμον, εἶναι βλαβερώτατον· καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἰσακούει τὸ ζήτημά σου, οὐδὲ ἐκπληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Τὸ νήπιον ζητεῖ πολλάκις τὴν μάχαιραν ἐκ τῆς χειρός σου νὰ χαροποιηθῇ ἔχει παῖξῃ· κράζει, κλαίει, ζητεῖ τὴν μάχαιραν. Ὅμοιος οὐδὲ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἀκούεις, οὐδὲ τὰ δάκρυα αὐτοῦ βλέπεις, διότι φοβεῖσαι μήπως τραυματισθῇ καὶ φονεῖσθῃ αὐτό. Τοῦτο λοιπὸν αὐτὸ πράττει ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ, ὅταν ζητῆς ἀπ' αὐτὸν τὰ βλάπτοντά σε. Αὐτὸς δὲν φοβεῖται, ἀλλὰ βλέπει

καὶ ἐντελῶς γνωρίζει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητεῖς παρ' αὐτοῦ, θέλει βλάψαι ἢ τὴν ψυχὴν σου, ἢ τὴν ζωὴν σου, ἢ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ· ὅθεν δὲν εἰσακούει τὴν δέησίν σου, καὶ παρακαλῆς καὶ κραυγᾶς καὶ κλαίης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὺ λέγεις ὅτι εἰς μάτην προσεύχεσαι; διὰ τοῦτο σὺ ἀμειλεις τὴν προσευχήν; διὰ τοῦτο σὺ ἀνημονεῖς τὸ ἀπαραίτητον χρέος σου;

Χριστιανοί, τὰ κτίσματα, ἡ αἴσθησις, ἡ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου συνήθεια, ὁ νόμος ὁ γραπτὸς, ὁ νόμος ὁ εὐαγγελικὸς, τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων, αἱ προσευχαὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ λόγος, ἡ ἀνάγκη, ἡ ὠφέλεια, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Ἡθελῶ προτερήματα τοῦ καλοῦ διδάσκαλου.

ΜΕΤΑΞΥ τούτων ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ εὐσέβεια. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀληθινὴ εὐσέβεια. Διότι ποῖος εἶναι ὁ μέγας καὶ κύριος σκοπὸς τῆς ἐκπαίδευσως; Ἄλλος δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀνάπτυξις καὶ τελειοποίησις τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων,—ἡ προετοιμασία τῆς ἀνθρώπου διὰ τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους προώρυσεν αὐτὸν ὁ Πλάστης. Πόσον ἀπατόνη λοιπὸν οἱ θεωροῦντες τὴν παιδείαν ὡς ἀφορῶσαν μόνην τὴν παρούσαν ζωὴν! Αὐτοὶ νομίζουσι ὅτι λείπει οὐσιωδῶς ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὰς χρεῖν του, ἐάν δὲν καταστήσῃ τοὺς μαθητὰς τῶν ἱκανοὺς νὰ λογαριάζωσι δραχμὰς καὶ δίστηλα, ἀλλ' οὐδὲ ἐρωτῶσιν ἂν τοὺς διδάσκη νὰ ἐνθυμῶνται τὸν Δημιουργὸν αὐτῶν εἰς τὰς νεανικὰς τῶν ἡμέρας! Εἶναι φανερώτατον, ὅτι ὁ διδάσκαλος δὲν δύναται νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς μαθητὰς του ἄλλα αἰσθήματα παρὰ τὰ ὁποῖα τρέφει ὁ ἴδιος. Οὐδεὶς λοιπὸν εἶναι ἄξιος νὰ διδάσκη τοὺς ἄλλους, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά καὶ ἡ ζωὴ δὲν κυβερνοῦνται ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, μ' ἄλλας λέξεις, ὅστις δὲν ἔχει ὁ ἴδιος τὴν ἀρχὴν τῆς σοφίας.

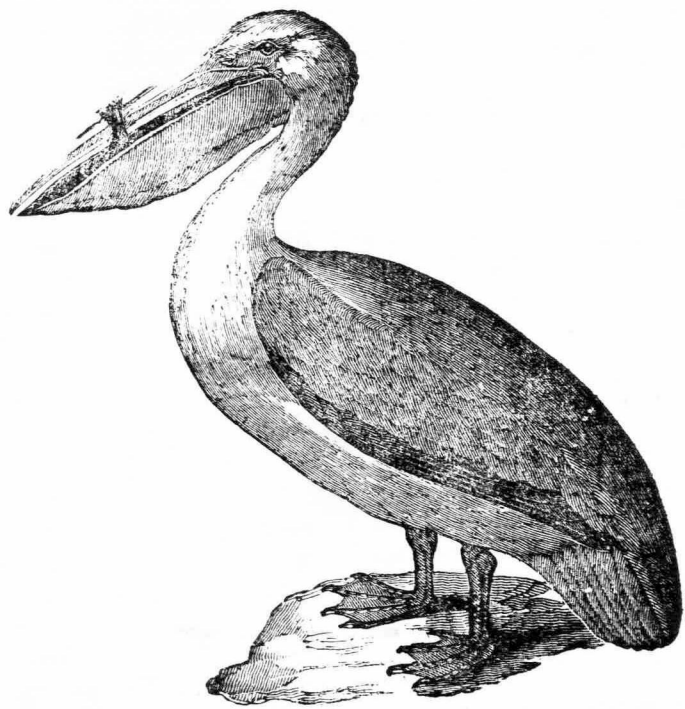
Β'. Ὁ μαλὸς τῆς διαθήσεως. Χωρὶς ταύτην εἶναι ἀδύνατον νὰ διοικῆ τις σχολεῖον, ἢ νὰ διδάσκη με ἐπιτυχίαν. Ὅποιος ἔχει διάθεσιν ἀκατάστατον δὲν δύναται νὰ ἦναι ὁμοίωμορφος εἰς τὰς κρίσεις του. Τὰ ἀντικείμενα ἀλλάσσειν κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς ἀλλάσσειν τὰ πάθη του. Ὅτι νομίζει τὴν μίαν ὥραν ὀρθὴν, τὴν ἄλλην ἐνδέχεται νὰ τὸ στοχασθῇ ἄτοπον. Εἰς ὁποιαδήποτε βίον περιστασιν διάθεσις ἀνώμαλος καθυποβάλλει τὸν ἔχοντα αὐτὴν εἰς ἀναριθμήτως ἐνοχλήσεις, μάλιστα δὲ ὅταν κάθῃ

πραξις αὐτοῦ παρατηρήται ἀκριβῶς, καὶ ἀδιακόπως ἐνεργῆται ἢ ἐξουσία του. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκεται ὁ δημοδιδάσκαλος· ὄφεν, ἂν ἔχη ἀνώμαλον τὴν διάθεσιν, οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ μαθηταὶ δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐξεύρωσι βεβαίως οὔτε τί νὰ προσμένωσιν, οὔτε πῶς νὰ φέρωνται. Φανερόν ἐστίν ὅτι ὁ τοιοῦτος διδάσκαλος δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σέβας τῶν μαθητῶν του, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ προξενήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὠφέλειαν.

Γ'. Πλησίον τῆς ὁμαλότητος εἶναι ἡ σταθερότης. Ἀναγκαῖα καὶ αὕτη εἰς τὸν ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρῇ τὸ σέβας τῶν μαθητῶν του. Ὁ μικρὸς κόσμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι περικυκλωμένος ὁ διδάσκαλος, εἰκονίζει τὸν μεγαλῆτερον. Ἐχουν ἔτι οἱ μαθηταὶ τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐναντιότητας, τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας, τοὺς σκοποὺς, τὰς γνώμας καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι συχνάκις ἀντίθετα τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὴν τάξιν τοῦ σχολείου. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις εὐρισκόμενος ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ δρόμον εὐθὺν καὶ τακτικόν. Ἐὰν μεταβάλλῃ εὐκόλως

τὸν σκοπὸν του, ἢ παρακινῆται νὰ ἀλλάσῃ τοὺς διωρισμένους νόμους τοῦ σχολείου, τοῦτο καταντᾷ ἀμέσως σκληρὴ ἀταξία. Ὅταν αἰσθανθῇ ὅτι ἔσφαλε, δὲν λέγω νὰ ἐξακολουθῇ σφάλων. Ἡ σταθερότης καὶ τὸ πείσμα εἶναι δύο πράγματα ἀρκετὰ διαφορητικά.

Δ'. Ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἦναι εὐμενής. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐμένειαν. Αὕτη εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθῆς εὐγενείας καὶ κομπότητος τῶν ἡθῶν. Κατ' ἐξοχὴν δὲ χρειάζεται εἰς τοὺς ὅσοι ἐπιφορτίζονται τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας, εἴτε γονεῖς εἴτε διδάσκαλοι, διότι ἐμπνέουν εἰς τὰ τέκνα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἰδικά των αἰσθήματα. Ὁ ἀληθῶς εὐμενὴς διδάσκαλος κερδαίνει καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν, καὶ οὕτω κρατεῖ μέσον δυνατώτατον τῷ νὰ προάγῃ τὰ συμφέροντά των. Ὁ σκληρὸς ἐξ ἐναντίας κάμνει τοὺς μαθητὰς νὰ τὸν μισῶσι, καὶ, τὸ χειρότερον, νὰ μισῶσι τὰ μαθήματα, καὶ νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε μὲ δυσἀρέσκειαν τὸν εἰς τὸ σχολεῖον δαπανηθέντα καιρὸν.—Φ. Δ. Ε.

Ο ΠΕΛΕΚΑΝ.

ΕΠΙΣΤΕΙΕΤΟ ἀρχητερα περὶ τοῦ Πελεκάνου, ὅτι ἔτρεφε τοὺς νεοσσούς αὐτοῦ μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα, καὶ ὅτι ἡ εὐρύχωρος μεμβράνα, ἢ σάκκος, ἢ προσκολλημένη εἰς τὴν κάτω σιαγόνα του, ὡς

φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, τὸν ἐχρησίμευε διὰ νὰ μεταφέρῃ πρὸς αὐτοὺς ὑδωρ· ἀλλὰ ταῦτα δὲν εἶναι πλὴν φαντασίαι, ἀναιροῦμεναι ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τοῦ πτηνοῦ.

Οἱ πελεκᾶνες διατρίβουν εἰς τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἔτι εἰς τὰς παραθαλασσίας. Τρέφονται δὲ κοινῶς ἀπ' ὀψάρια, μολονότι κάποτε τρῶγουν ἐρπετὰ καὶ μικρὰ τετράποδα. Πετοῦν μὲ ταχύτητα ἐξαισίον, καὶ ἔχουν δύναμιν τινὰ παράδοξον νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἡ δύναμις αὕτη ἐνεργεῖται, ἐνῷ ἀλιεῖον. Ὅταν δὲ ἀπὸ τὴν μετέωρον αὐτῶν θέσιν ἀνακαλύψωσιν ἰχθὺν ἢ ἰχθύας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καταφέρονται μὲ τάχος ἀκατανόητον, ἔτι θορυβοποιούντες μὲ τὰς ἐκτεταμένας αὐτῶν πτέρυγας, ὥστε νὰ ζαλίωσι καὶ νὰ τρομάξωσι τὸ θῆρευμα, πίπτειν ὀρμητικῶς, καὶ γεμίζουσιν τὰ πονηρία των, ἔπειτα δὲ σύρονται εἰς τὸ παραιγιάλιον διὰ νὰ φεραπέψωσι τὴν λαίμαργον αὐτῶν ὄρεξιν. Τὰ ὀψάρια, ὅσα ἐπαίρουν οὕτω μέσα εἰς τὸν σάκκον, τὰ μασποῦν ὀλίγον τι πρὶν τὰ λάβωσιν εἰς τὸν στομάχον· καὶ ἡ μάσσησις αὕτη τὰ καθιστάνει τροφήν ἀρμοδίαν ἔτι διὰ τοὺς νεοσσούς. Ἀναμφιβόλως δὲ, τὰ αἵματηρὰ ἰχθυ, ὅσα ἐκ τούτου ἀφίνονται ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον ὅτι τρέφει τὰ τέκνα της μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα.

Οἱ πελεκᾶνες καθίζουσιν μὲν καὶ κοιτάζουσιν ἐνίοτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους δένδρων· ἀλλ' οὐδέποτε κατασκευάζουσιν τὰς φωλεὰς των εἰς τοιαύτην θέσιν. Πάντοτε ἐκλέγουσιν σχισμὴν τινὰ βράχου, ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον ὕδατος. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν κοπιᾶζουσιν ὁμοῦ νὰ κτίσωσι τὴν φωλεάν ταύτην, ἣτις εἶναι μεγάλη καὶ βαθεῖα, ἔτι σκελασμένη ἐσωτερικῶς μὲ βοῦον καὶ μὲ χνοῶδη πτερά. Ἡ μήτηρ γεννᾷ ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα αὐγά, ἐπὶ τῶν ὁποῖων κάθεται μὲ ἀκάματον ὑπομονὴν διὰ τεσσαράκοντα τρεῖς ἡμέρας, λαμβάνουσα ζωοτροφίαν ἀπὸ τὸ ἀρσενικὸν καθ' ὅλον αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα. Οἱ νεοσσοὶ κατὰ πρῶτον μὲν εἶναι ψαροῖ· ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίτην ἀλλαγὴν τῶν πτερῶν, λαμβάνουσιν ἄμφω τὸ λευκὸν χροῶμα.

Τοῦ πελεκᾶνος ὑπάρχουσιν διάφορα εἶδη· ὁ λευκός, ὅστις εἶναι ὁ κοινότερος, φέρει τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα, Πελεκᾶν Ὀνοκρόταλος. Εὐρίσκονται δὲ, εἴτε ἀγγελοῦν, εἴτε μεμονωμένοι, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ἔτι κάποτε εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΤΙΣ, διατρίβων εἰς φρέγιον τῆς Ἰταλίας, ἔμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῆ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἤμπορον νὰ προμηθευθῶσι τὰ διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκαῖότατα ὀψάρια. Τὴν ἡμέραν

ὅμως τοῦ γάμου ἐφανερῶδη πτωχὸς τις ἀλιεὺς μὲ ῥόμβον μέγιστον, ὡς νὰ εἶχε πλασθῆν ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὄλον τὸ φρέγιον, καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τοῦ ἰχθύος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐδιώρισεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ἀναφέρῃ ὅποιονδήποτε τιμὴν ἐκρίνεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρῶσῃ ἀμέσως. Ἐκατὸν ῥαβδίσματα εἰς τὴν γυμνὴν μὲ ῥάξιν, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς, 'εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ὀψαρίου μν.' Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὄχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, 'Καλὰ λοιπὸν,' ἐξεφώνησεν· 'οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον ἡμεῖς, μ' ὄλον τοῦτο, χρειάζομεθα τὸ ὀψάριον· ὄφεν δὸς τον ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάξιν, πλὴν ελαφρά.' Ἦρξισε λοιπὸν νὰ ξυλοκοπῇ αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς ἐνώπιον τοῦ εὐγενούς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς σὺν ὀψαροῦ ἐφαγε τὰς πεντήκοντα, 'Στάσου, στάσου!' ἐφώνησεν· 'ἔχω ἓνα σύντροφον, εἰς τὸν ὁποῖον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πεντήκοντα.' 'Τί!' ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· 'ἔχομεν δύο τοιοῦτους μωροὺς εἰς τὸν κόσμον; εἰπέ μας ποῖος εἶναι αὐτός, νὰ στείλω νὰ τὸν φέρω.' 'Ἄν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ,' εἶπεν ὁ ὀψαροῦ· 'εἰς τὴν πύλην σας κάθεται· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστειρε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἕως οὗ ὑπεσχέθην νὰ τὸν δώσω τὸ ἡμισυ τοῦ ὄψαριον ἐπάρειν διὰ τὸ ὀψάριόν μου.' 'Ὡ, Ὡ,' εἶπεν ὁ εὐγενὴς· 'φέρετέ τον ἐπάνω εὐθύς, καὶ θέλω τοῦ δώσειν τὸ ἡμισυ, κατὰ τὴν συμφωνίαν, σωστὸν, ὀλόσωστον.' Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πεντήκοντα, ἔτι καλὰς, ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἀλιεὺς ἀνταμείβθη πλουσιοπαρόχως.

ΟΙ ΨΩΜΟΖΗΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὁ μετὰ ταῦτα ἅγιος ἐπονομασθεὶς, — γεννηθεὶς 1172, ἀποθανὼν 1226, — υἱὸς πλουσίου πραγματευτοῦ ἀπὸ τὸ τῆς Ὀαβρικῆς Ἀσσίσιον, ἀκούσας ποτὲ τὸ εὐαγγέλιον προστάξον τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐγκοσμίμων, ἐνθουσιάσθη τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσθαι τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν. Ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του τὰ καλὰ ἱμάτιά του, ἐνεδύθη ὡς ψωμοζήτητης, καὶ ἐκβῆκε νὰ κηρύττῃ τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον. Πάραυτα ἠνώθησαν μαζῇ του πολλοὶ μιμηταί. Ἐξωσμένοι μὲ σχοιρίον, χωρὶς ἀργύριον, τὸ ὁποῖον ἀπηνήθησαν διόλου, ἐπειράτουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐνήστευαν, ἐπροσεύχοντο, ἐδαί-

ροντο τὰ ῥῶτα με μάλιστα, ἔπαρημέλουν πᾶσαν
θεραπείαν τοῦ σώματος. Συγγραφεὺς τις τῆ με-
σαιῶνος διηγῆται, ὅτι ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ',
ὅτε ὁ ἅγιος Φραγκίσκος τοῦ ἐζητεῖ τὴν ἀδειαν
να συστήσῃ μίαν νέαν ἀδελφότητα, ἀπεκρίθη
πρὸς αὐτὸν, 'Σὲ συμβουλευω, ἀδελφέ μου, νὰ
κυλίεσαι εἰς τὴν λάσπην μαζί μὲ τοὺς χοίρους,
ἐπειδὴ μὲ ταύτην τὴν ἐταιρίαν φαίνεσαι ὁμοιό-
τερος παρὰ μὲ πνευματικὴν ἀδελφότητα.' Ὁ
ἅγιος ἤκουσε μὲ τὰ σωστά του τὴν συμβουλὴν
ταύτην, ὑπῆγε καὶ συνεκλύσθη μὲ τοὺς χοίρους
εἰς τὴν λάσπην, καὶ ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν
Πάπαν καταλασπωμένος. Ὅπως ἂν ἐξῆ τὸ
πρῶγμα, ὁ Ἰννοκέντιος τοῦ ἔδωκε στοματικῶς
τὴν ἀδειαν (1210), καὶ ὁ Φραγκίσκος ἠῤῥῆσεν
ἀκόμη περισσότερον τὴν αὐστηρίαν τῆς ζωῆς
του, καὶ περιῆλθεν ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ τὴν
ἐξαπλώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς. Οἱ ζῆλωται τῆς
ἐστόλισαν τὸν βίον του μὲ τερατώδη θαύματα,
καὶ ἐπ' ἀληθείας ἐβαλαν σκοπὸν νὰ δεῖξωσι τοῦ
Φραγκίσκου τὰ θαύματα μεγαλῆτερα τῶν τοῦ
Χριστοῦ θαυμάτων. Οὕτω διηγοῦνται πρὸς
τοὺς ἄλλους, ὅτι ὁ Χριστὸς ὁμίλησε πολλάκις μὲ
αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐνεχάρησεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς
τοὺς πόδας τοὺς τύλεις τῶν ἁγίων τῶν σωτηρίων
παθημάτων τῆς. Τὸ 1223 ἐβεβαίωσεν Ὁσώριος ὁ
Γ', τὸ νέον τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν, τὸ ὁποῖον
ὑπερρέωθη, καθὼς ὅλα τὰ μοναχικά τάγματα,
εἰς τὰς τρεῖς ἐνόχους ὑποσχέσεις τῆς πτωχείας,
σωφροσύνης, καὶ ὑλακοῆς· τὸ πρῶτον ὁμοῦς
μὲ ἀνήκουστον ἕως τότε ἀκρίβειαν. Κάνεις δὲν
ἐπιτρεπότο νὰ ἐξῆ ἢ νὰ δεχεται ἀργύριον, καὶ
τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ἐνδύματα, τροφαί,
κτλ., δὲν εἶναι κτήρια μερικόν, ἀλλ' ὅλου τοῦ
τάγματος. Καὶ τὸ τάγμα αὐτὸ δὲν συγχωρεῖται
νὰ ἐξῆ κτήματα περιττά· δὲν δύναται λοιπὸν νὰ
λαμβάνῃ ὑποστατικά χαρίζομενα εἰς αὐτό.
Ὅσοι ἐξείφουν ἐργασίαν, χρῆστοῦν νὰ ἐργά-
ζονται, ἀλλὰ κανεὶς νὰ μὴ ἐντρέπεται τὴν ψο-
μοζήτησιν. Ἡ θαυμασθεῖσα γενικῶς ἀπαρησις
αὕτη τοῦ κόσμου ἐνθουσίασε τὸσους ζῆλωτας,
ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ τόποι ἐβοήθησαν ἀπὸ
Φραγκισκανοῦς. Ἡ κτίσις τῶν μοναστηρίων
τῶν ἦτον ἐνθουσιάζουσα, ἐπειδὴ δὲν ἐχρηάζοντο
εἰμὴ σκεπαστὴν καὶ τοίχους, καὶ ἦτο φητικῶς
προσταγμένον νὰ ἦναι αἱ ἐκκλησίαι τῶν μικρῶν
καὶ ἀκαλλώπιστοι. Τὸ ἐνδύμα τῶν, κατὰ πα-
ράδειγμα τοῦ διδασκάλου τῶν, ἦτο χορδῶν καὶ
μαυροδερτῶν ἐλασφόριον ὡσὰν σακκίον, ἔχον
εἰς τὸν ἀσχεῖνα συρραμμένον κάλυμμα, μὲ τὸ
ὁποῖον ἠδύνατο νὰ σκεπάζωσι τὴν κεφαλὴν, ἔ
ὀνομάζετο Καλθκι. Ἐκ μετριοφροσύνης ὀνομά-
ζοντο μικρότεροι ἀδελφοί (fratres minores, ὅθεν
τὸ Μινορίται). Ὑπῆρξαν δὲ καὶ λαῖκοι, οἵτινες

ἠνώθησαν μὲ τοὺς Φραγκισκανοῦς, καὶ εἶχαν
χωριστοὺς κανόνας χωρὶς τὴν αὐστηρὰν μοναχι-
κὴν διαίταν. Ὄνομάζοντο δὲ οὗτοι τερτιάριοι
(τριαδικοὶ) καὶ ἐπιστήθιοι ἀδελφοί. Πάναντα
ἐμερίσθησαν οἱ Φραγκισκανοὶ εἰς πολλὰ κλωνά-
ρια. Πνευματικοί, Γυμνόποδες, Καπουκῖνοι,
κτλ., εἶναι ὅλοι μέλη τῆς μεγάλης ἐκείνης
ἀδελφότητος.
Συγχρονοὶ σχεδὸν τῶν Φραγκισκανῶν ἐγεννή-
θησαν οἱ Δομινικανοὶ ἢ Λιδακτικοί. Ἰσπανὸς
τις Δομινικός, γεννηθεὶς 1170, ἐκ τοῦ εὐγενοῦς
οἴκου τῶν Γουξιμάνων, περιελθὼν τὴν Λαγγου-
εδοκίαν, ἐγνώρισεν μὲ λύπην τῆς καρδίας του τὴν
πλάνην τῶν δυστυχῶν Ἀλβιγαίων. Ἐπόνθησεν ἡ
ψυχὴ του ὅτι τόσα ἀπολωλότα πρόβατα τρέχου-
σιν εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν,
καὶ ὁ ζῆλός του ἀνεφλέχθη νὰ ἐνεργήσῃ τὸ
ἀξιοθρήνητον τοῦτο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος.
Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσύστησεν εἰς τὴν Το-
λῶσαν ἀδελφότητα περιεχομένων διδασκάλων,
οἵτινες ὑπερέωθησαν νὰ διδάσκωσιν ἀδιακό-
πως τοὺς αἰρετικὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὁ
Πάπας ἐπέκρινε τὸ τάγμα τοῦτο (1216), τὸ
ὁποῖον τόσον ταχέως διεδόθη, ὥστε μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ ἀρχηγέτου (1221) ἦτον ἤδη διη-
ρημένον εἰς ὀκτὼ ἑπαρχίας. Εἰς πολλὰ δὲ
συμφωνεῖ τὸ τάγμα τοῦτο μὲ τὸ τῶν Φραγκι-
σκανῶν.
Καὶ εἰς τοὺς Δομινικανοὺς καὶ εἰς τοὺς
Φραγκισκανοὺς ἐχάρησαν οἱ Πάπαι προνόμια ἔ
ἐλευθερίας, καὶ οὗτοι πάλιν ἦσαν ἀντὶ τούτων
ὀφελίμοι εἰς ἐκείνους, ὅσον οἱ μισθοφόροι στρα-
τιῶται εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἡγεμόνας. Εἶχαν
προνόμιον νὰ ἐξομολογῶσι πανταχοῦ, νὰ δίδωσιν
ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, νὰ διδάσκωσιν ὅπου ἤθελαν,
καὶ κανεὶς ἱερεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς κλείσῃ τὸν
ἄμβωνα, ἐὰν ἤθελαν νὰ διδάξωσιν ἐπάνω του.
Οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐκκλησιῶν ἐπαρρηγοῦντο κατ'
αὐτῶν, πλὴν εἰς μάτην. Ὁ λαὸς τοὺς ἐυλαβεῖτο,
καὶ τοὺς ἐπρόσφερε τόσα δῶρα, ὥστε οὗτοι
ἐλησμόνησαν τὴν πρῶτην εὐχὴν των, ἔ συνῆγαν
μεγάλους θησαυροῦς, τῶν ὁποίων μὲγα μέρος
κατὰ τὴν συνήθειαν ἐρῆσεν εἰς τὴν Ῥώμην.
Οἱ Δομινικανοὶ, παρεκτὸς τοῦ ἐργῆς τῆς διδα-
σκαλίας, ἀνέλαβαν καὶ τὴν φροντίδα νὰ κατα-
σκοπεύωσιν αἰρετικὸς καὶ νὰ τοὺς καταδίδωσι.
Πρῶτοι κριταὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἱεροδικασταὶ
ὑπῆρξαν οἱ Δομινικανοί.—ΚΟΥΜΑΣ.

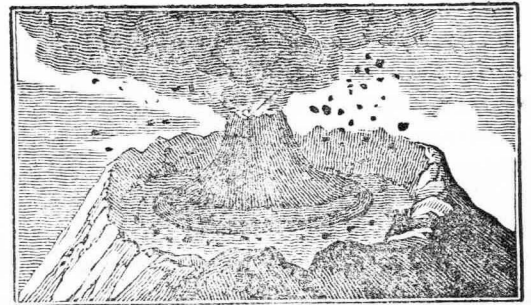
ΤΟ 1821 ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Μεγάλης Βρετα-
νίας καὶ Ἰρλανδίας 216 ἐφημερίδες· τὸ δὲ 1833 εἶχαν αὐξήσει
εἰς 369· ἦγον, 248 εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 46 εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ 75
εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Μόνον εἰς τὸ Λονδίον ἐδημοσιεύοντο 55·
13 καθ' ἡμέραν· 6 δὲς ἡ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος· καὶ 36 καθ' ἐβδομάδα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΒΑΣΤΑΖΟΣ.

ΜΕΓΑΣ τις Πολωνὸς μονάρχης, εὐρισχόμενος
εἰς τὸ κυνήγιον, ἔφυγεν ἑξαφνα ἀπὸ τοὺς συν-
τρόφους του, καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρε ποῦ εἶχεν
ὑπάγειν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας εὗρηκαν αὐτὸν οἱ
αὐλικοὶ του εἰς μίαν ἀγορὰν, ἐνδυμένον ὡς
βαστάζον, καὶ ἀχθοφοροῦντα δι' ὀλίγα λεπτὰ.
Εἰς τοῦτο μεγάλως ἐπαραξενίσθησαν, καὶ κατὰ
πρῶτον ἀμφίβαλαν ἐὰν ὁ βαστάζος ἦτον
ἀληθῶς ἢ ἂν ὑποῦ μεγαλειότης. Τέλος
πάντων, ἐτόλμησαν νὰ παρανοθεύωσιν, ὅτι τὸ
σον μὲγα ὑποκείμενον ἐξηρτελίσθη διὰ τοιοῦτον
χαμερπῆς ἐπιτηδεύματος. Ἡ μεγαλειότης αὐτῆ,
ἀκούσας, ἀπεκρίθη οὕτω.—'Ἀληθινὰ, κύριοι,
τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἐπαραίτησα, εἶναι πολὺ
βαρύτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον μὲ βλέπετε νὰ
σηκῶν ἔδω· τὸ βαρύτερον φορτίον εἰς τὴν
ἀγορὰν ταύτην δὲν εἶναι πλὴν ἄχρυα ὡς πρὸς
τὸν κόσμον, ὅστις ἀρχήτερα μὲ καταβάρυνε.
Πλειότερον ἐκοιμήθη εἰς τέσσαρας νύκτας παρ'
εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας μου. Ἀρχίζω
νὰ ζῶ, καὶ νὰ ἦμαι βασιλεὺς τοῦ ἑαυτοῦ μου.
Ἐκλέξετε ὁποῖον ἀγαπᾶτε. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ,
ὅστις εἶμαι τόσον καλὰ, ἤθελεν εἶσθαι μανία
νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν αὐλήν.—'Ἄλλος τις Πο-
λωνὸς βασιλεὺς, ὅστις διεδέχθη τὸν φιλοσοφικὸν
τοῦτον μονάρχην καὶ βαστάζον, ὅταν
ἐβαλαν εἰς χεῖρας τῆς τοῦ σκῆπτρον, ἐξεφώνησε,—
'Κάλλιον εἶχα νὰ ἐλαύνω κωπίον.' Διάφορα
δύοια τούτων ἀνέκδοτα μᾶς παρουσιάζουν τῆς
Πολωνικῆς μοναρχίας αἱ ἀκαταστασίαι· οἱ Πο-
λωνοὶ μονάρχαι ἦσαν πολλάκις φιλόσοφοι· ἀλλὰ,
καθὼς εἶναι οὗτος ὁ κόσμος, ὁ καλὸς φιλόσοφος
δὲν ἐκβαίνει πλὴν μέτριος βασιλεὺς.

ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΒΕΣΟΥΤΙΟΥ ΤΟ 1835.

Τὴν 13ην Μαρτίου, 1835, ἠνοίχθη νέα τρύπα
εἰς τὸν Βεσοῦτιον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξορροῦσαν
καπνὸς καὶ πέτραι. Τὴν 14ην, ὁ πάτος τοῦ
νέου τούτου κρατῆρος ἐφαίνετο πεφωτισμένος
ὑπὸ φλογῶν ποικιλοχρῶν, καὶ θόρυβός τις
φοβερός ἀντιχοῦσεν ἀπὸ ἑσώθεν. Κατὰ τὸν
αὐτὸν καιρὸν, δύο ἀνοίγματα ἢ σχισμαὶ εἰς τὸν
παλαιὸν κρατῆρα ἀπέπεψαν ποσότητα τινὰ
καπνοῦ καὶ φλογός. Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐλο-
γίζοντο νὰ προσηγνώσιν μεγάλην τινὰ προσεγγί-
ζουσαν ἔκρηξιν.
Τὴν 2αν τοῦ Ἀπριλίου, εἰς τὰς δύο μετὰ τὴν
μεσημβρίαν, ἦσαν τόσον σφοδραὶ αἱ ἐκρήξεις τοῦ
ἡφαιστίου, ὥστε οἱ πέντε κρατῆρες ἔγιναν διὰ
μᾶς ἀφαντοί, ἐνῶ εἰς τόπον αὐτῶν ἠνοίχθη
ἄχανῆς ἔ φοβερός κόλπος. Πέτραι ἀναμιμέναι,

ὑπερμεγέθεις, ἐρρήχοντο ὑψηλότατα, καὶ κατέ-
πιπταν εἰς τὰς πλευράς τοῦ ὄρους. Κατ' εὐτυ-
χίαν, ἡ ἔκρηξις αὕτη ἦτο συντομωτάτη, διόλου
παύσασα εἰς τὰς ἑξ ὥρας τὴν αὐτὴν ἐσπέραν.
Τὸ μέγα πλήθος τῆς ἡφαιστίως ὕλης, ἡ ὁποία
ἐξερρήχθη κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο τούτων
ἐκρήξεων, καὶ ἦτις ἔκειτο συσσωρευμένη περίξ
τοῦ νεοσχηματίστου κρατῆρος, ἔπεσε τὴν 21ην
Μαΐου, μὲ τρομερὸν θόρυβον, εἰς τὸν ὑποκάτω
κόλπον· πάντα δὲ μετὰ τοῦτο ἀνέβη παχὺς
καπνὸς εἰς εἶδος στήλης, ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ
φθάνῃ ἕως τὸν οὐρανόν. Ἄν ἠμπόρεσεν ὁμοῦς
νὰ κρατήσῃ πολλὴν ὥραν τὴν κατὰ κάθετον
ταύτην θέσιν· σφοδρὸς ἄνεμος ὤθησεν αὐτὴν
πρὸς δυσμὰς, ἔ μετὰ δύο ὥρας ἔγινεν ἀφαντος.
Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔ νυκτός,
ὁ Βεσοῦτιος ἐξέπνεεν ἀνυπόφορον ὀσμὴν θείου.
Διὰ τινὰς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, δὲν ἐξέβαλε
τίποτε πλέον τὸ ἡφαιστίον παρ' ὀλίγον καπνόν·
ἀλλ' αἰφνιδίως, περὶ τὰς ἑπτὰ τὸ ἐσπέρας,
ἠκούσθη κρότος φοβερός, καὶ σωρός τις ἀναμι-
μένων ὕλων ἐφάνη ἐξερχόμενος τῆς κρατῆρος.
Τὸ μέγεθος τοῦ πυρίνου τούτου σωροῦ ἦτον ἀδύ-
νατον νὰ ἐνοήσῃ τις· ἀλλ' ἐγέμψεν ὅλον τὸν
κρατῆρα, ὅστις ἦτον ὑπὲρ τοῦς 900 πήχεις τὴν
διάμετρον, καὶ ἀνέβη εἰς περίπου 550 πήχων
ὕψος. Οὐσίαι καιόμεναι, αἵτινες εἶχαν ὀχθηθῆν
ἔξω εἰς τὸ διάστημα τοῦ σπαραγμοῦ τούτου,
ἔπεσαν πάλιν ὀλίσω εἰς τὸν κρατῆρα, ἔ ἔφραξαν
αὐτὸν ὀλοτέλα, συγκατασύρασαι ἔ ὡς 12 πήχεις
τῆς ὑψωμένης πεδιάδος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεοσχη-
ματίστος ἡφαιστίως ὕλη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
εὔρη ἐξοδόν, ἔτρεμεν ὅλον τὸ βεσόν, ἔ τέσσαρες
σεισμοὶ ἐνοήθησαν διακεκομμένως ἕως τὴν Νεά-
πολιν, ὀκτὼ μίλια ἀπέχουσαν, ἔ διὰ βραχίονος
τῆς θαλάσσης χωρισμένην ἐκ τοῦ ἡφαιστίου.
Μετ' ὀλίγον, τὰ ἀμαυρὰ φῶτα, ὅσα ἐφάνησαν
εἰς τὰ πλέον ὑψωμένα τοῦ βουνοῦ μέρη, καὶ ὁ
συνοδῶν αὐτὰ μέγας θόρυβος, ἔδειξαν καθα-
ρῶς τὸν ἔσω ἐνεργοῦμενον ἀγῶνα. Ἐκρήξις
φοβερά, ὁμοία τῆς πρώτης, δὲν ἤργησε νὰ φανε-
ρώσῃ ὅτι ἠνοίχθη πάλιν ὁ κρατῆρ, ὅστις ἕως
τὰς δέκα ὥρας τῆς νυκτός δὲν ἔπαυε νὰ ἐκπέμπῃ
εὐμεγέθεις στήλας πυρός ἔ ἀναμιμένων βράχων

εἰς 600 ἢ 700 πηχῶν ὕψος. Διεδέχοντο δὲ τόσον ταχέως ἢ μία τὴν ἄλλην αἰ ἐκρήξεις αὐται, ὅστε αἰ καταπίπτουσαι οὐσίαι βιαίως ἐσυγκρούοντο μὲ ἄλλας ἐτι ἀναβαινούσας. Οἱ κρότοι ἦσαν ἀδιάκοποι, ὁμοιάζοντες τὸν ἦχον ποτὲ μὲν βροντῆς, ποτὲ δὲ τρομερᾶς κανονοβολήσεως. Εἰς τὰς δέκα ὥρας κατέπαυσε διόλου ἡ ταραχὴ διὰ τῆς τελευταίας δὲ πτώσεως ἀναμμένων ὑλῶν ἐγεμίσθη πάλιν ὁ κρατῆρ, προμηγνύων καθαρῶτα τὴν προσέγγισιν ἄλλων βιαίων ταραχῶν.

ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

ΚΑΘΩΣ μεταξὺ ὄλων τῶν ἐθνῶν, εὐρίσκονται κατὰ δυστυχίαν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον τινές, οἱ ὁποῖοι, θέλοντες ἢ διόλου νὰ σβύσωσι τὴν παιδείαν, ἢ νὰ τὴν καταστήσωσι μονοπωλεῖον, ἀγωνίζονται μ' ὄλας των τὰς δυνάμεις νὰ τὴν παραστήσωσιν ὡς ἐπιβλαβὴ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἐπέρασαν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, ὅτε οἱ σοφισταὶ οὗτοι εὐρίσκαν ὁπαδοὺς εἰς τὰ ὀλέθρια καὶ κοινοβλαβῆ αὐτῶν δόγματα. Ὁ πυκνὸς ἐκεῖνος καὶ σκοτεινὸς πέπλος, ὁ ὁποῖος ἐσκεπάζε τόσους αἰῶνας τὸν κόσμον ὅλον, ἐξεσχίσθη τώρα, καὶ πλέον δὲν ἔμεινε κανεῖς, ὅστις ν' ἀμφιβάλλῃ ἀκόμη, ὅτι τὸ φῶς εἶναι προκριτώτερον ἀπὸ τὸ σκότος, ἢ ἡ ἀλήθεια προτιμότερα ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Τώρα ἔξ ὁ καλὸς Χριστιανὸς, καὶ ὁ ἀγαθὸς πολίτης, ἔξ ὁ ἀπλῶς φιλόφρωνος νομίζουσι τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τοῦ λαοῦ ὡς τὸ πρῶτιστον ἀπὸ τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ὁποιασδήποτε κοινωνίας. Ἐπειδὴ ὁ μὲν καλὸς Χριστιανὸς γνωρίζει καθαρῶς, ὅτι ἡ βάσις πάσης Χριστιανικῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ γνῶσις τῶν ὀρθῶν καὶ ἀλανθάστων δογμάτων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως· αὕτη δὲ δὲν ἀποκτᾶται εἰμὴ διὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας. Ὁ δὲ ἀγαθὸς πολίτης βλέπει τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κοινωνίας πάντοτε ἀνάλογον μὲ τὸν φωτισμὸν τῆς, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἴσην μὲ τὰς νοερὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῶν μελῶν τῆς. Αὐτὸς βλέπει προσέτι, ὅτι, ὅταν ἔθιμα ἀρχαϊότατα καταστήσωσι νὰ ῥιζωθῶσιν εἰς ἓν ἔθνος, καὶ νὰ γίνωσι δευτέρα φύσις, τότε οὔτε κράτος οὔτε νόμοι δύνανται νὰ μεταμορφώσωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους τούτου, ἀλλὰ μόνῃ ἡ ἀνατροφή καὶ ἐκπαίδευσις τῆς νεολαίας. Ὁ δὲ φιλόφρωνος, εὐρίσκων πανταχοῦ τὴν ἀμάθειαν σύντροφον ἀχώριστον τῶν φρικωδεστάτων πλανῶν καὶ ἐλαττωμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπορεῖ νὰ ὑποπέσῃ ὁ ἄνθρωπος· εὐρίσκων, λέγω, τοὺς πονηροὺς καὶ κακοῦργοις χωρὶς ἐξαιρέσιν κακοαναθραμμένους, εὐχεται τὴν παῦσιν τοῦ κακοῦ,

καὶ προσφορῶτερον μέσον εἰς τὸ τέλος τοῦτο δὲν γνωρίζει εἰμὴ τὴν παιδείαν, τὸ θεμέλιον πάσης καλῆς ἀνατροφῆς.—Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

Αἱ ΓΡΑΦΑΙ Εἰς τὴν ΓΑΛΛΙΑΝ.—Κατὰ τὸ 1833, ὁ εἰς Γαλλίαν ἐπιστάτης τῶν δημοτικῶν σχολείων, μέλος τοῦ Ἀνακτοβουλίου, κρίνας ἀναγκαιότατον νὰ λαμβάνωσι τὰ τέκνα τοῦ βασιλείου διδασκαλίαν Χριστιανικὴν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Βρετανικὴν Βιβλικὴν Ἐταιρείαν 40,000 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Ταῦτα ἐχαρίσθησαν. Τὸ 1834 διευμοιράσθησαν εἰς τὰ σχολεῖα 239 Βίβλοι, καὶ 23,683 Νεαὶ Διαθήκαι· τὸ δὲ 1835, 14,560 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Τὸ 1832 διευμοιράσθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν 164,990 ἀντίτυπα τῶν ἁγίων Γραφῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἀνεγινώσκοντο ἐκτεταμένως. Ἀποτέλεσμα τούτου ἐστάθη μεγάλη ἐλάττωσις ἐγκλημάτων. Εἶναι δὲ τοῦτο φυσικώτατον. Ὁ Λαβὶδ ἐρωτᾷ, ὅτι ἔμελλε ποῖον τρόπον θέλει καθαρῶς εἶναι ὁ νέος τῶν δρόμων του; ἔ ἀποκρίνεται, ὅτι ἔμελλε τὴν φύλαξιν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ.—Φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι εἰς τριῶν ἐτῶν διάστημα διευμοιράσθησαν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας περὶ τὰς 80,000 ἀντίτυπα τῆς Νέας Διαθήκης. Μεγάλα καλὰ ἡδύνατό τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

ΕΙΜΑΙ μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶν, Διατρίβω εἰς Μωρέαν, τὴν Ῥωσσίαν κατοικῶν.

Εἰς τὸ δῶμά σου συχνάζω, εἰς τὸν οἶκόν σου ποτέ.

Εἰς τὸν τράχηλον δεμῶν μὲ κρατοῦν οἱ πωληταί.

Ἐγὼ ἄψυχον μὲν εἶμαι καὶ χωρὶς ἀναπονήν,

Ὅμως εἶμαι ἀναγκαῖον εἰς ἐκάστου τὴν ζωὴν.

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἐρως ἀφανίζετ' ἐνταυτῷ,

Ἄν τὸ ὑποκείμενόν μου δὲν ὑπάρχη ἐν αὐτῷ.

Ζῶ μακρὰν ἀπὸ τὰ δάση, πλὴν μὲ ζῶα κατοικῶ.

Εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν εἶμαι, καὶ μ' ἀνθρώπους συνοικῶ.

Ὅπου ἡ πτωχὸς ἢ γέρον, ἀδίστακτος προχωρῶ.

Ἄν δὲ πλούσιος ἢ νέος, παρευθὺς ἀναχωρῶ.

Εἰς τὸν κόσμον δὲν μ' εὐρίσκεις, ὅσον καὶ ἂν στοχασθῆς.

Πλὴν ἂν ἦναι φῶς, μὲ βλέπεις εἰς τὴν μέσην παρευθὺς.

Εἰς τοῦ κύνωπος τὸ σῶμα εὐρυχώρους ἐσχωρῶ,

Ἐνῷ τόσον εἶμαι μέγα, ὥστε οὐδ' εἰς τὸ πᾶν χωρῶ.

Τί ἀκόμη δὲν μ' εὐρίσκεις; τί ἀκόμη ἀπορεῖς;

Εἰς τὸ στρώμά σου νὰ μ' εὐρῆς χωρὶς κόπον ἐμπορεῖς.

Πῶς εἰς ἐκστασιν ποσαῦτην, ἀναγνώστα, σὲ κινῶ;

Εἰς τὴν γλῶσσαν σου ἐπάνω αἰωνίως τριγυρνῶ.

I. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΜΕΓΑΛΗΝ ἀπέχθειαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς νοητικὴν ἐργασίαν· καὶ ἂν εὐκόλως ἀπεκτῶντο αἱ γνώσεις, οἱ περισσότεροι, μ' ὄλον τοῦτο, ἤθελαν εὐχαριστεῖσθαι νὰ μένωσιν ἀμαθεῖς μᾶλλον παρὰ νὰ δοκιμάσωσιν ὀλίγον κόπον διὰ νὰ φωτισθῶσι.